

ПРОТОКОЛ

№ 126

гр. София, 14.12.2021 г.

ВОЕНЕН СЪД – СОФИЯ в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: полк.МАДЛЕН Г. ДИМИТРОВА
Съдия: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
Съдебни мл. серж. ВЛАДИСЛАВ
заседатели: РУМЕНОВ ГЕОРГИЕВ
серж. ЛЮБОМИР ЕВГЕНИЕВ
ЦЕНОВ
ст. серж. ДАНИЕЛ
СВЕТЛОЗАРОВ ЗЛАТЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА ИВ. НАЧЕВА
Сложи за разглеждане докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
Наказателно дело от общ характер № 20216100200231 по описа за 2021
година.
На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

ПРОТОКОЛ

Днес, 14.12.2021 г., 10.00 часа, в град София, Съдебна палата, етаж 4, зала № 18, в открито разпоредително заседание, Софийският военен съд в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: полк. Мадлен ДИМИТРОВА

СЪДИЯ: полк. Лидия ЕВЛОГИЕВА

СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ: 1.ст. с-т Даниел Светлозаров ЗЛАТЕВ

2. мл. с-т Владислав Руменов ГЕОРГИЕВ

3. с-т Любомир Евгениев ЦЕНОВ

при секретар Й. Начева и с участието на прокурора при Военно-окръжна прокуратура – София **подп. Адалберт Живков и полк. Александър Байданов**, разгледа НОХД № 231/2021 г. по описа на Софийски военен съд.

На основание чл. 247в от НПК председателят ОТКРИ разпоредителното заседание и обяви, че съдебното заседание ще се води от съдията - докладчик.

Делото се **ДОКЛАДВА** от съдия-докладчик **полк. Лидия Евлогиева**.

ЯВЯВАТ СЕ ПОДСЪДИМИТЕ:

1 . **подп. Б. Г. ИВ.** - от К.С.М, със снета по делото самоличност (понастоящем „Домашен арест“). Явява се лично. Представява се от защитници – адв. Денислав Асенов Асенов от САК и Георги Стефанов Стефанов от ВАК - редовно упълномощени.

2. **гр. л. П. ПЛ. К.**, със снета по делото самоличност (понастоящем в Софийския затвор, ул. „Ген. Н. Столетов“ № 21). Явява се лично. Представява се от АДВ. Б. К. от БЛАК – редовно упълномощен.

3 . **гр. л. В. П. Д.**, със снета по делото самоличност (понастоящем „Домашен арест“ по дело СпП, който се изпълнява в гр. К.С.М). Явява се лично. Представява се от защитници адв. Стефан Богданов К., адв. И.Л. и резервен защитник Владимир Стефанов В. от САК - редовно упълномощени.

НЕ СЕ ЯВЯВА подсъдимият **гр. л. ИВ. АНТ. М.** – редовно призован.

Съдия - докладчикът **ДОКЛАДВА** справка от длъжностно лице (призовкар) в СВС г-жа Веселка Петрова, от която е видно, че е посетен адреса на подсъдимия И.М., но лицето не е било намерено. Съпругата му Е. М.а я е уведомила, че И.М. не се намира на територията на Република България.

По делото са приложени призовки в том 2, л. 81-82 от нак. дело, от които е видно, че на 18.11.2021 г. съпругата на И.М. - Е. М.а е получила призовка, както и препис от обвинителните книжа, копие на разпореждането на съдия-докладчик от 14 септември 2021 г. и съобщение за днешното съдебно заседание по чл. 247в, ал.1 от НПК на 29.11.2021г., с бележка върху съдебните книжа - със задължение да му ги предаде.

ЯВЯВАТ се защитниците адв. Илиан Милков **ВАСИЛЕВ** от САК редовно упълномощен и назначеният от досъдебното производство служебен защитник адв. Пламен Василев П. от САК.

На основание чл. 15, ал. 3 от НПК съдия-докладчикът **РАЗЯСНИ** на подсъдимите процесуалните им права и им осигури възможност да ги упражнят.

ПОДСЪДИМИЯТ подп. Б. Г. ИВ.: Разбирам правата си.

ПОДСЪДИМИЯТ гр.л. П. ПЛ. К.: Разбирам правата си.

ПОДСЪДИМИЯТ гр.л. В. П. Д.: Разбирам правата си.

ЗА ПОСТРАДАЛАТА С.К.М. (починала на 10.10.2019 г.) НЕ СЕ ЯВЯВАТ:

1. гр.л. Д. ИЛ. Г., редовно призован. Живял на съпругески начала с пострадалата С.К.М. (починала на 10.10.2019 г.) Получил съобщение за явяване в разпоредителното заседание по делото на 05.11.2021 година.

2. гр.л. К. Д. М. - баща на пострадалата С.К.М. (починала на 10.10.2019 г.), редовно призован. Получил съобщение за явяване в разпоредителното заседание по делото на 04.11.2021 година.

3. гр.л. М. Д. М. – майка на пострадалата С.К.М. (починала на 10.10.2019 г.), редовно призована. Получил съобщение за явяване в разпоредителното заседание по делото чрез съпруга си К. Д. М. на 04.11.2021 г.

4. гр.л. Д.К. М. – ХРИСТОВА – сестра на пострадалата С.К.М. (починала на 10.10.2019 г.), редовно призована.. Получила съобщение за днешното заседание на 03.11.2021 година.

НЕ СЕ ЯВЯВА повереник на подстрадалите.

Съдия-докладчикът повторно **ДОКЛАДВА** постъпила МОЛБА от Д. ИЛ. Г., вх. № 972/15.10.2021 г. по описа на Софийския военен съд, да бъде конституиран като **ЧАСТЕН ОБВИНИТЕЛ И ГРАЖДАНСКИ ИЩЕЦ** по делото, като съда приеме за съвместно разглеждане на гражданския иск, с който моли да бъдат осъдени солидарно подсъдимите подп. Б. Г. ИВ., гр.л. П. ПЛ. К., гр.л. И.А.Ми гр.л. В. П. Д., да заплатят сумата от 500 000 (петстотин хиляди) лева обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от него вследствие на извършеното от тях престъпление - убийството на С.К.М., с която е живял на семейни начала от 2003 г. до убийството ѝ, извършено на 10.10.2019 г. – престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3 и ал. 4, вр. с ал. 1, ведно със законоустановената лихва за забава от датата на деянието до окончателното ѝ изплащане и разноските по делото.

ОБЩО СТАНОВИЩЕ НА СТРАНИТЕ: Запознати сме с молбата от Д. ИЛ. Г.. Всички имаме препис от нея. Ще изразим становище след даване ход на разпоредителното заседание по делото.

Съдия-докладчикът **ОБЯВИ**, че съдебният състав ще се произнесе по молба от Д. ИЛ. Г., след като изслуша страните по даване ход на разпоредителното заседание по делото и след становище на всички страни по делото.

В залата присъстват лицата И.Б., Д.Д., адв. ХРИСТОВА, адв. ЧАКАЛОВ.

И.Б.: Госпожо председател, желая да присъствам по делото, като наблюдател. Не съм страна, не участвам в процеса.

Д.Д.: Желая да присъствам по делото, като наблюдател. Не съм страна.

Адв. ХРИСТОВА: Госпожо председател, желая да присъствам по делото, като публика. Не съм страна, не участвам в процеса. Тук е и дъщерята на подсъдимия И.М..

Адв. ЧАКАЛОВ: Желая да присъствам по делото. Не съм страна, не участвам в процеса.

Със съгласието на страните, съдът разреши на лицата адв. Чакалов и адв. Христова, И.Б., Д.Д. и дъщерята на И.М. да останат в залата, на безопасно разстояние и да ползват лични предпазни средства.

Съдия-докладчикът **ДОКЛАДВА** постъпили по делото справки и писма по отношение на подсъдимия гр.л. И.А.М във връзка вземане на становище на страните по хода на разпоредителното заседание, както следва:

1. Писмо от МВР – Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ - отдел „СИРЕНЕ“, постъпило по факс с рег. № А-28073/04.11.2021 г., наш вх. № 1036/04.11.2021 г. /том 2, л. 109-110 от нак. дело/, като я прочете.

2. Писмо от МВР – СДВР – отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ с рег. № 513000-67322/18.11.2021 г., наш вх. № 1108/19.11.2021 г. /том 2, л. 111 от нак. дело/, като я прочете.

3. Писмо от Директора на Главна дирекция „Гранична Полиция“ - МВР с рег. № 328200-20429/04.11.2021 г., наш вх. № 1058/10.11.2021 г. /том 2, л. 114-115 от нак. дело/, като я прочете.

4. Писмо от Директора на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – МП с рег. № 16135/18.11.2021 г., наш вх. № 1091/18.11.2021 г. /том 2, л. 117 от нак. дело/, като я прочете.

5. Писмо от Върховна касационна прокуратура - отдел 04 „Международен“ – Прокуратура на Република България с рег. № 7601/2020/03.11.2021 г. наш вх. № 1030/03.11.2021 г. /том 2, л. 119-121 от нак. дело/, като я прочете.

6. Писмо от Дирекция „Международно правно сътрудничество и европейски въпроси“, отдел „Сътрудничество по наказателно-правни въпроси“ – МП с рег. № 11-00-1644/21/10.11.2021 г. наш вх. № 1068/12.11.2021 г. /том 2, л. 122 от нак. дело/, като я прочете.

7. Писмо Министерство на външните работи, Дирекция „Консулски

отношения“ с рег. № КО-10-7/11.11.2021 г., наш вх. № 1086/17.11.2021 г. /том 2, л. 123 от нак. дело/, като я прочете.

8. Писмо от Централната изборителна комисия с изх. № НС-08-258/02.12.2021 г., наш вх. № 1163/06.12.2021 г. /том 2, л. 125 от нак. дело/, като я прочете.

9. Справка от МВР - СДВР - отдел „Български документи за самоличност“ с рег. № 513000-70062/01.12.2021 г., наш вх. № 1149/02.12.2021 г. /том 2, л. 127 от нак. дело/, като я прочете.

10. Писмо от МП – Дирекция „Българско гражданство“ с рег. № 11-00-1645/08.11.2021 г. наш вх. № 1050/09.11.2021 г. /том 2, л. 132 от нак. дело/, като я прочете.

11. Справка от МВР – СДВР - отдел „Пътна полиция“ с рег. № 433200-116421/11.11.2021 г. наш вх. № 1075/15.11.2021 г., ведно със справка картон на водача И.А.М ЕГН ***** /том 2, л. 133-135 от нак. дело/ и № 433200-121378/23.11.2021 г. наш вх. № 1140/29.11.2021 г. /том 2, л. 139 от нак. дело/, като ги прочете.

Съдия-докладчикът **ДОКЛАДВА** молба с вх. № 1008/29.10.2021 г. по описа на СВС, ведно със заверени преписи на договор за покупко-продажба на МПС, талон № К.С.М, договор за финахххв лизинг № СА К.С.М/19.12.2019 г., погасителен план, приемо-предавателен протокол, анекс за прехвърляне на финахххв лизинг, анекс към договор за финахххв лизинг, счетоводна справка и пълномощно към нея, подадена от адв. Стоян Филипов Марински, в качеството му на пълномощник на В.И.П, представлявано от управителя К.С.М, относно връщане на лек автомобил „ПОРШЕ/КАЙЕН С“, с рег. № В.И.П, с идентификационен номер/шаси/ № ххх, година на производство 2010 /том 2, л. 33-50 от нак. дело/, като я прочете.

Съдия-докладчикът **ДОКЛАДВА** молба с вх. № 1009/29.10.2021 г. по описа на СВС, ведно със заверени преписи на договор за покупко-продажба на МПС, талон № В.И.П, договор за финахххв лизинг № В.И.П/04.12.2019 г., погасителен план, приемо-предавателен протокол, анекс към договор за финахххв лизинг, счетоводна справка и пълномощно към нея, подадена от адв. Стоян Филипов Марински, в качеството му на пълномощник на В.И.П, представлявано от управителя К.С.М, относно връщане на лек автомобил „МЕРЦЕДЕС/АМГ ГЛА 45“, с рег. № В.И.П, с идентификационен номер № В.И.П, година на производство 2016 /том 2, л. 51-62 от нак. дело/, като я прочете.

Съдия-докладчикът **ОБЯВИ**, че ще съдебният състав по делото ще се произнесе по молбите от адв. Стоян Филипов Марински, в качеството му на пълномощник на В.И.П, представлявано от управителя К.С.М, относно

връщане на лек автомобил „МЕРЦЕДЕС/АМГ ГЛА 45“, с рег. № В.И.П и лек автомобил „ПОРШЕ/КАЙЕН С“, с рег. № В.И.П, след даване ход на съдебното следствие по делото и становище на страните по тях.

Съдия-докладчикът **ДОКЛАДВА** постъпило искане от адв. Георги Стефанов Стефанов, вх. № 1025 от 03.11.2021 г., за изменение на мярката за неотклонение „домашен арест“ с електронно наблюдение на подсъдимия подполковник Б. Г. ИВ. /том 2, л. 148-150 от нак. дело/, като го прочете, и ОБЯВИ, че ще бъде разгледано след даване ход на разпоредителното заседание по делото и становище на страните по него.

Становища по хода на делото по разпоредителното заседание:

ПРОКУРОРЪТ полк. БАЙДАНОВ: Уважаеми съдии, считам, че са налице процесуалните предпоставки за даване ход на разпоредителното заседание по делото. Моля да бъде даден ход на делото.

ПРОКУРОРЪТ подп. ЖИВКОВ: Налице са процесуалните предпоставки. Моля да бъде даден ход на разпоредителното заседание по делото.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. СТЕФАНОВ: Почитаеми военно-окръжни съдии, уважаеми съдебни заседатели, аз считам, че следва да направя и ще направя искане за отвод на уважаемите представители на държавното обвинение и мисля, че момента е точно сега, преди даване ход на разпоредителното заседание по делото.

Доколкото даване на ход, по мое мнение, с участието на тези двама представители на държавното обвинение би минирало процеса, тъй като считаме същите за предубедени и заинтересовани. Аз искам отвод и на двамата представители на Военно-окръжна прокуратура.

Почитаеми военно-окръжни съдии, моля да обърнете внимание на приложеното по делото споразумение подписано между тези представители на Военно-окръжна прокуратура и бившия обвиняем В.И.П, както и на приложената в том 5 справка, за неговата съдимост. Като обърнем внимание на тези два писмени документа установяваме, че същият е осъждан два пъти, за престъпление по чл. 321 и чл. 354а, през 2014 г. и 2017 г. в Република Австрия, което веднага ни отвежда, че същият е бил в условията на опасен рецидив по реда на чл. 29, ал. 1, буква „а“ от НК, както и по реда на чл. 29, буква „б“ от НК.

Общите разпоредбите на НК са абсолютно императивни, задължително за прилагане, но въпреки това сключеното споразумение с В.И.П е квалифицирано, като деяние по чл. 354а, ал. 2, т. 5, което е маловажен случай.

Това са аргументите ми за отвод. Това са обективните действия, въз основа на които, аз ще изложа субективните намерения на прокуратурата след

малко, тъй като ще ги извеждам от тях, което означава следното, че на практика вместо този обвиняем тогава, сега не е подсъдим, да получи наказание по т. 4 на ал. 2, чл. 354, за което се предвижда между 5 и 15 години „Лишаване от свобода“, той на практика получава споразумение, защото на практика му е подарено - за маловажен случай. Ал. 5-та всъщност на чл. 354. Когато е налице основанието и хипотезата на общата част на НК, а именно наличието на опасен рецидив, абсолютно недопустимо и неприложима е разпоредбата на квалифицираните състави на чл. 354а, именно за маловажен случай, защото по никакъв начин не кореспондира с разпоредбата на чл. 93 от НК. Какво следва от това? На практика е получил едно съвсем леко наказание, далеч от предвиджаното в общата част на НК и веднага след това, този обвиняем към онзи момент става свидетел и бива разпитан пред съдия. Това е едно абсолютно специално отношение на прокуратурата. На практика те режат закона през средата – наказателния, за да му подарят едно леко наказание с цел той да бъде свидетел.

Това отношение към този обвиняем тогава, сега свидетел по делото, започва още с отпочване на досъдебното производство. Той е единствения, може би с изключение на подсъдимия К. от подсъдимите, тогава обвиняеми, които са осъждани. Те двамата са единствено осъждани. Забележете, единствено за този обвиняем тогава се иска мярка за неотклонение „Домашен арест“. За всички останали, които са неосъждани с многобройни години държавен стаж, като държавни служители, се иска мярка за неотклонение „Задържане под стража“, т.е. специалното отношение, за сметка на останалите обвиняеми, към П, започва още от самото начало. Това няма как да ни изкара извън хипотезата на чл. 29, ал. 2, няма как да ни изкара от там, защото какво би могло да обективира такова специално отношение на прокуратурата към един от обвиняемите при положение, че той е с най-тежка предходна съдимост, най така отежнено съдебно минало. Няма никаква законова предпоставка, това нещо да се случва изобщо. Но, това се случва и на практика, той е сепариран отделно с така отделни привилегии, със собствени привилегии, за сметка на останалите обвиняеми. Като за сметка на леката мярка, която започва от самото начало на досъдебното производство и в следствие на абсолютно противозаконното споразумение сключено с прокуратурата, той става свидетел, прави оговор, прехвърля своята дейтелност върху другите обвиняеми, в момента подсъдими и по-конкретно към Б.И..

Съвсем ясно е, че между прокуратурата и този обвиняем, сега свидетел има извън процесуална договорка. Тя е абсолютно недопустима. Ама под никаква форма и обективните доказателства за нея са пред Вас. Това са в тези писмени документи, които са подписани от прокуратурата и са част от документите по делото. Това е абсолютно недопустимо, един от обвиняемите да получава индулгенция за сметка на това да клепа останалите обвиняеми. Да не говорим, че и от морална и от законова гледна точка е укоримо. Това утежнява безспорно положението на останалите обвиняеми, което води до

една невъзможност, те да ползват справедлив съдебен процес. Участието на тези прокурори, при това положение в съдебния процес просто го минира, защото той няма да бъде справедлив за подсъдимите. Защо няма да бъде справедлив за подсъдимите? След като те не са спазвали закона и направо са го нарушили в досъдебната фаза, това съвсем очевидно води до тяхната или предубеденост, или заинтересованост. Обективните действия на един човек могат да водят до извода за неговите субективни намерения съвсем явно.

За разлика от защитата, прокуратурата има едно задължение допълнително, а именно да събира оневиняващи подсъдимите доказателства. Това е тяхно абсолютно изконно задължение наравно с това да поддържат обвинението и да събират всякакъв тип други доказателства. Е, такова нещо те няма да направят, именно поради тази причина, поради която техните обективни действия са посочили, че те утежняват положението на част от обвиняемите за сметка на само един от тях.

Това е достатъчно, защото, ако си говорим за липса на обективни действия, за липса на, за просто за някакви имажинерни действия, тогава да, най-вероятно може би нямаше да съм прав, но в момента говорим за две конкретно обективни действия.

Първо, искане за по-лека мярка за неотклонение за един, за най-тежко осъждания обвиняем, за сметка на останалите по-ниска, т.е. нямаме абсолютно никакво процесуално равенство на обвиняемите още от изначалния момент на досъдебното производство. Няма процесуално равенство още от тогава.

След което процесуалното неравенство продължава до самия край на досъдебното производство. Единият от обвиняемите получава незаконосъобразно, сега друг е въпроса, отварям скоба и я затварям веднага, защото това е одобрено от съда, това споразумение, но това е друга тема, която в момента няма да я зачехвам. Въпросът е, че направеното споразумение, в условията на опасен рецидив и не е приложена обща разпоредба на закона, а именно утежненото съдебно минало да рефлектира върху санкцията, което значи едно - на този обвиняем му се подаряват години извън затвора. Защо? И аз веднага ще Ви отговоря. Защо на другия ден след сключване на споразумението, той се изправи пред същият този съд в друг състав, за да даде показания, като свидетел пред съдия с което хубаво да наклепа останалите обвиняеми. Това е сделката. Тя е съвсем очевидна.

Почитаеми военно-окръжни съдии, аз Ви предоставям искането си в писмен вид, за да не Ви губя повече времето. Само ще посоча следното:

Изискванията за Конвенцията за правата на човека дават право и изискват право на участие на всеки един човек в справедлив съдебен процес. Досега участвахме в едно абсолютно несправедливо досъдебно производство по изложените факти. Сега, какви са намеренията, дали става дума за предубеденост или за заинтересованост няма никакво значение за нас. Факт е, че обективните действия водят до тези две хипотези – една от двете.

Ако продължим съдебният процес с участието на тези прокурори, още изначално съдебният процес е миниран. Защо? Защото, както казах преди малко, няма да се повтарям дълго, те няма да събират никакви оневиняващи доказателства дори и да ги намерят. И ще дам един пример веднага. Те не са го направили в досъдебното производство. Събирали са данни за движението на мобилния телефон на Б.И., когато той е ходил някъде си в Южна България, но не са събирали данни за движението на неговия мобилен телефон, когато твърдят, че той се е срещал с К., с П и с тези и онези лица. Защо? То е било абсолютно еднакво лесно. Защо едното го събират, а другото не. Защото това доказателство, това движение на клетките тогава, към него момент е щяло да установи, че такива срещи изобщо не е имало.

Ако почитаеми военно-окръжни съдии, не започнем от начало с един така, без право да участваме в справедлив процес, то и Вашия краен съдебен акт ще бъде миниран. Произнасянето в момента по това мое искане, то е чисто принципно. Аз лично нямам нищо против двамата колеги, чисто принципно е. Не ме разбирайте погрешно. Дали ще са те или някои други, за мен няма никакво значение, чисто като гледна точка на защитник, но има отношение към значението за справедливостта. И Вашето произнасяне сега ще е за нас възможност да се запознаем с количеството справедливост, което евентуално бихме получили в бъдеще. Защото, това е абсолютно очевидно нещо. Фактите са пред Вас, документите сключени са пред Вас, съдимостта на П е пред Вас, мярката му за неотклонение, как е поискана в самото начало е пред Вас. Факта на това, къде е той в момента и каква е неговата присъда към настоящия момент също е пред Вас. Така че е много лесно да се установи наличието на извън процесуална договореност, т.е. намаляване на наказанията, даване на индулгенция срещу, направо казвам клеветене на останалите обвиняеми, в момента подсъдими.

Представям Ви го в писмен вид, моля да се произнесете.

Съдия-докладчикът **ЗАПИТА** подсъдимите и защитниците им за становище по **ОТВОДИ** към състава на съда, прокурорите и секретаря.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. АСЕНОВ: Почитаеми военно-окръжни съдии, аз се придържам към всичко казано от колегата Стефанов, няма какво да добавя. Поддържам това искане. Отводи към почитаемия състав на съда и секретаря нямам.

ПОДСЪДИМИЯТ подп. И.: Присъединявам се към искането за отвод на двамата прокурори. Не желая отвод на състава на съда и секретаря.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. КОВАЧЕВ: Нямам искане по чл. 274 от НПК. Няма да представя становище по искането на отвод за прокурорите от колегата. Нямам искания за отвод на състава на съда и секретаря. Предоставям на съда да прецени.

ПОДСЪДИМИЯТ гр. л. К.: Присъединявам се към адвоката ми. Нямам искания за отводи към прокурорите, съдебния състав и секретаря по делото.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. Л.: Уважаеми дами и господа съдии, нямам искания за отвод на съдебния състав и секретаря по делото.

Във връзка с искането за отвод на представителите на обвинението, считаме, че при наличие на съмнение за извън процесуални мотиви за предявяване и поддържане на обвинението би следвало искането да бъде уважено, за да не се създават съмнения в това и без друго усложнено от фактическа и правна страна производство.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. К.: Присъединявам се към казаното от колегата Л..

Не правим искания за отводи на съдебния състав и секретаря. Нямаме такива искания.

РЕЗЕРВЕН ЗАЩИТНИК адв. В.: Аз като резервен защитник считам, че участието ми не е необходимо в процеса при наличието на двама упълномощени адвокати.

Съдия-докладчикът **РАЗЯСНИ** на подсъдимия Д. чл. 94, ал.6 от НПК, като го уведоми, че резервният защитник В. може да упражнява правата по чл. 99, ал. 1 от НПК по искане или със съгласие на подсъдимия, а без такова съгласие – когато защитата е задължителна и упълномощения защитник, редовно призван, не се явява по уважителни причини.

Съдия-докладчикът **ЗАПИТА** подсъдимия гр. л. Д. дали при участието на двамата редовно упълномощени от него защитници - адв. И.Л. от САК и адв. К. от САК, желае ли резервният защитник адв. В. от САК да присъства в залата, както и да участва в съдебната фаза на наказателния процес ?

ПОДСЪДИМИЯТ гр. л. Д.: Освен, че не желая, никога не съм желал. Причината да има този адвокат - адв. В. е прокурорът Живков. Той поиска да го има – резервният защитник.

Не мисля, че ми е необходим, при наличието на адв. Л. и адв. К.. Логично е. Аз съм упълномощил кой да ме представлява.

По въпроса за отвода на прокурорите по делото, аз се присъединявам се към казаното от моите защитници, но искам да кажа един факт, който може би е известен на съда.

На 14 юли, тази година - 2021 г., вкъщи дойдоха двама човека, като влезе един, за да ме изнудват, относно даването на лъжесвидетелство от В.И.П срещу мен. Това, което беше казал той е подкрепено с доказателства. На другия ден е подаден официален сигнал в полицията, подкрепен с доказателства за това, което е направил той. Неговото дело трябваше да се гледа и се е гледало на 16 юли и той е получил по-лека присъда, т.е. това,

което е било към мен, което казвам, че е подкрепено с доказателства.

Изнудването се състоеше в следното: Ако аз не платя сума, която не беше стигнато до нея, защото отказах да платя, той ще лъжесвидетелства срещу мен. Както казах, това е подкрепено с доказателства и е пуснат надлежен сигнал на 15 юли 2021 г., сутринта.

Друг един факт, когато при разпита ми във Военно-окръжна прокуратура - София, господин Живков ми каза, че ние сме партньори с господин И.М., аз казах, че никога не сме били партньори, а той ми показва доказателство. Доказателството беше вестник „Уикенд“. Аз мисля, че една извадка, една справка от Търговският регистър може да каже, че с И.М. никога не сме били партньори. Това е, което имам да кажа.

Нямам отводи към съдебния състав и секретаря по делото. Поддържам всичко, което казаха моите адвокати.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. ВАСИЛЕВ: Уважаеми госпожо председател, уважаема госпожо съдия, уважаеми съдебни заседатели, аз искания за отводи на съдебния състав нямам, както и на уважаемия съдебен секретар.

По отношението искането на колегата за отвод на прокурорите се присъединявам към съображенията на адв. Л.. Доколкото колегата, тя обективира едни сериозни свои съмнения в действията на прокурорите в досъдебното производство и от гледна точка на изискванията за справедлив съдебен процес, тези съмнения формално биха могли да послужат, като основание за техния отвод.

СЛУЖЕБНИЯТ ЗАЩИТНИКЪТ адв. П.: Поддържам казаното от колегата Василев.

ПРОКУРОРЪТ полк. БАЙДАНОВ: Уважаеми съдии, считам, че искането за отвод е неоснователно. Не се чувствам предубеден.

На следващо място следва да отбележа, че никога не е имало извън процесуални уговорки с когото и да било и никой от нас не би си позволил такова нещо.

А що се касае до сключеното споразумение не считам, че в това споразумение липсва наказание, напротив общо е дадено наказание 6 години и 7 месеца. Ако смятате, че това наказание е малко - 6 години и 7 месеца „Лишаване от свобода“, което дело в момента е възобновено с оглед увеличаване на наказанието.

Ако смятате, че това е малко наказание от 6 години и 7 месеца - общо наказание, поради която причина не считам, че следва да бъде отведен, както аз, така и прокурорът Живков.

ПРОКУРОРЪТ подп. ЖИВКОВ: Уважаема госпожо председател,

уважаема госпожо съдия, категорично не се смятам за предубеден по делото.

Делото е изпратено по компетентност на ВОП – София. Всички доказателства по това дело са били събрани от колегите от Градска прокуратура и колегите от Специализирана прокуратура.

Делото след като е било докладвано във ВОП – София е било разпределено на господин Байданов и на мен. След като е започнато разследване по досъдебното производство са изнесени факти и обстоятелства, които са преценени съгласно НПК.

Споразумението, което е направено е направено съгласно НПК, не противоречи на закона. В тази му част за което е било присъединено наложено наказание е било възобновено. Не е имало никакви договорки и всички процесуални правила са били спазвани, като и на обвиняемите е било дадено право на защита.

Исканията на защитата са ясни. Един наш отвод би минирал цялото дело, тъй като отчасти ние го познаваме много добре. Явявали сме се на около 10 мерки за неотклонение. Има и жалби срещу нас по досъдебното производство, където има произнасяне на Военно-апелативна прокуратура, за нашия самоотвод при приключване на досъдебното производство.

За всяко едно нещо, което изложи всеки един от обвиняемите и защитниците има съответното произнасяне от нас, както от Районна прокуратура, както и сезиране от ГДБОП на Районна прокуратура по отношение за свидетелстване на обвиняемия П по това време.

Поради това, че не смятам, че съм предубеден по това дело. Приключих.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. Л.: Уважаеми дами и господа съдии, пред нас се изправи следния проблем:

На първо място, във връзка с казаното от прокурора Живков, аз не смятам това, че те са чели делото няколко пъти, би пречатствало друг прокурор да участва. Съдът го чете за първи път и смятам да твърдя, че съдът е добре подготвен. Така че, това не е аргумент, че са участвали.

Но същественото е, че се за първи път в съдебната зала се каза и ние сега научаваме, че производството по споразумението е възобновено, т.е. ние днес разбираме, че имаме едно невлязло в сила споразумение, т.е. нямаме качеството на приключено производство. Така излиза.

При това положение, аз смятам, че преди да решаваме каквито и да е въпроси трябва да се изясни, дали това споразумение в момента е одобрено, защото ако е възобновено, значи то не съществува и значи ние имаме едно лице, което все още има качество по това дело. И т.е. ние не можем да решаваме нищо без него. Аз смятам, че трябва да се изиска, за да видим какъв е статута, тъй като няма никакво значение какво твърди прокурора, че е възобновено само за наказанието. Значи то не може да се възобнови само за нещо понеже, ако е възобновено за наказанието подсъдимият или

обвиняемият в съдебното производство може да каже, че не е съгласен със сключването му вече. След като е възобновено. И тук се поставя един много сериозен въпрос.

ПРОКУРОРЪТ подп. ЖИВКОВ /реплика/: Имаше данни, че е възобновено досъдебното производство от ВКС, по искане на Главния прокурор. При нас няма такива данни.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. ВАСИЛЕВ: Уважаеми съдии, моля да ни разберете правилно. Ние по никакъв начин не искаме да бавим развитието на процеса и по някакъв начин да шиканираме разпоредителното заседание, но самите прокурори изнесоха една информация, която за нас има много сериозно процесуално значение за развитието на делото, тъй като, ако е възобновено въпросното производство това означава, че е решението на Военния съд с което е одобрено споразумението е отменено.

От тук насетне вече се поставя въпроса В.И.П в момента, в какво процесуално качество е. И затова аз Ви моля, преценете възможността дори в някаква почивка, в днешния ден, доколкото става въпрос за производство протекло във Вашият съд по одобряване на споразумението просто да се извърши съответната справка и да се изясни този въпрос, тъй като е ключов за развитието на делото. Това е нещо което тутакси може да го установите официално.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. АСЕНОВ: Искам да кажа, че освен всичко друго В.И.П по това производство, освен процесуално качество във връзка с полученото споразумение по чл. 321 от НК имаше и процесуално качество във връзка с деянието по чл. 116 от НК, но това също трябва да се провери, дали и как има частично прекратяване на това производство? Изобщо какво качество има това лице - обвиняем ли е, по кое от всичките членове е обвиняем, защото най-малкото в част от тях е в съучастие с нашите подзащитни.

ПРОКУРОРЪТ подп. ЖИВКОВ /реплика/: На господин В.И.П никога не са повдигани обвинения по чл. 116 от НК. Повдигнато му е обвинения по чл. 321, във вр. с чл. 354 от НК.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. СТЕФАНОВ: Това не е вярно. Предявено е обвинение, предявено е, тъй като знаем, че привличането става само с изготвянето на Постановлението. А същото Постановление е връчено на подсъдимия К., че той е обвинен за участие в престъпление по чл. 116 със съучастник В.И.П. Това означава, че и В.И.П е привлечен, макар да не му е предявено. Няма частично предявяване. Много е просто.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. АСЕНОВ: Подсъдимият К. има постановление за привличане, което е налично по делото. Не мога да посоча къде, трябва да е по делото. Това привличане е за деяние, освен всичките други, за деяние по чл. 116 от НК извършено в съучастие с В.И.П. За да може К. да бъде обвинен за деяние по чл. 116 в съучастие с П, логично – по пътя на логиката П е обвинен в деяние по чл. 116, което в следствие със споразумението не е частично прекратено, за да получи това Постановление, което е процесуално нарушение.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. СТЕФАНОВ: Ние твърдим, че такова обвинение има, защото постановлението е било изготвено. А привличането става с изготвеното, а не със самото връчване с предявяването. А има такова постановление и В.И.П фигурира там и е привлечен.

Не мога да посоча къде е това постановление, но твърдя, че има такова.

В 10.55 часа **председателят ПРЕУСТАНОВИ** разпоредителното заседание по делото, като обяви, че съдът се оттегля на съвещание, с оглед заявеното становище на страните по искането на подсъдимия Б.И., чрез защитника му адв. Стефанов, ведно с присъединеното към него искане от адв. К., адв. Л. и адв. Василев искане за отвод на прокурорите подп. Живков и полк. Байданов, като обяви, че същото ще продължи в 12.15 часа, в същата зала.

В 12.15 часа **ПРОДЪЛЖАВА** разпоредителното заседание по делото при същия съдебен състав и секретар. Прокурорите, подсъдимите и техните защитници се явяват в съдебната зала.

Съдът, след като взе предвид искането на защитата на подсъдимия Б.И., чрез защитник му адв. Стефанов, ведно с присъединеното към него искане от адв. К., адв. Л. и адв. Василев за отвод на прокурорите подп. Живков и полк. Байданов, поради заинтересованост и предубеденост по делото, становищата на страните и след съвещание установи следното:

На 28.06.2021 г. състав на Софийския военен съд е одобрил споразумение по НОХД № 205/2021 г. по описа на съда, с което свидетелят по делото В.И.П е постигнал споразумение с прокурор от ВОП – София. С писмо вх. № 929/04.10.21 г., Върховна касационна прокуратура, отдел „Съдебен“ е изпратила искане на Главния прокурор на Република България за възобновяване на делото. С разпореждане на съдия-докладчик същото на 05.10.2021 г. е изпратено на председателя на Върховния касационен по компетентност. Това сочи справка на длъжностно лице към Софийския

военен съд, към нея са приложени копие на писмо № 929/04.10.2021 г. на ВКП, отдел „Съдебен“, искане на Главния прокурор от 01.10.2021 г. и писмо изх. № 886/05.10.2021 г., намиращи се към вторият екземпляр на писмото, с което делото е изпратено на ВКС на Република България.

Видно от съдебния протокол, изготвен на 28.06.2021 г. с протоколно определение № 4 по НОХД № 205/2021 г. на състав от Софийския военен съд е одобрено постигнатото споразумение между подп. Адалберт Живков и полк. Александър Байданов и адв. Василев Васил от САК, защитник на обвиняемия В.И.П. по силата на което П е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2-ро, 3-то и 4-то, т. 2, вр. ал. 2 от НК и му е наложено наказание в размер на 4 /четири/ години „Лишаване от свобода“ при първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наказанието. По второто обвинение също е одобрено споразумението, с което е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, т. 1 от НК и му е наложено наказание „Глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева. Наказанието от 1000 /хиляда/ лева е присъединено изцяло към наказанието „Лишаване от свобода“ в размер на 4 /четири/ години. Със същото това има произнасяне и по разнските. В тази част определението е окончателно.

В същото съдебно заседание по решаване на делото със споразумение, състав на Софийския военен съд се е произнесъл и с още едно отделно определение № 39/28.06.2021 г. по НОХД № 205/2021 г. по описа на СВС спрямо В.И.П. съгласно, което съдът е постановил да изтърпи отделно от наложеното наказание по одобреното споразумение и ОСТАТЪКА от наказанието „Лишаване от свобода“ в размер на 2 години, 5 месеца и 16 дни, което му е било наложено с присъда от Областен съд – гр. Айзенщат, Република Австрия, приведена в изпълнение от Софийски градски съд с определение № 2929/28.06.2018 г., влязло в сила на 14.07.2018 година. Към отделното изтърпяване е приспаднато и наказанието от 2 години, 5 месеца и 16 дни изтърпяната пробационна мярка от 1 година за времето от 15.07.2019 г. до 15.07.2020 г. /в съотношение 3 дни пробация за 1 ден „Лишаване от свобода“. Това определение Софийския военен съд е постановил, че подлежи на обжалване и протестиране по реда на Глава 21 в 15-дневен срок пред Военно-апелативния съд. Определение № 39/28.06.2021 г. по НОХД № 205/2021 г. не е обжалвано и протестирано и е влязло в законна сила на 14.07.2021 г. с произтичащите от това законови последици

Служебната проверка на съда установи, че единствено в тази част и във връзка с определение № 39/28.06.2021 г. по НОХД № 205/2021 г. по описа на СВС е изготвено искане от Главния прокурор на Република България за възобновяване на наказателното дело, като в него е поискано да бъде възобновено НОХД № 205/2021 г. по описа на СВС и да се отмени единствено частта в която е приспаднато от приведеното на основание чл.70, ал. 7 от НК, наказание от 2 години, 5 месеца и 16 дни „Лишаване от свобода“. Искането за възобновяване е само в тази част по отношение на което Софийския градски съд е признал присъдата от Областен съд – гр. Айзенщат

– Република Австрия.

Съдът след като извърши и служебна справка от официалната деловодна система на Върховен касационен съд установи, че във ВКС към момента е образувано дело № 893/2021 г., наказателна колегия, 1-во наказателно отделение, а искането е входирано официално с № 606439/05.10.2021 г. Видно от справката заседанието по делото е насрочено за 20.12.2021 г., което сочи на извод, че към настоящия момент има висящо наказателно производство във Върховния касационен съд, но то е единствено и само в частта, която засяга привеждане в изпълнение на влязло в сила определение на Софийски градски съд.

Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че искането на главния прокурор за възобновяване на НОХД № 205/2021 г. на СВС, за отмяна на постановеното определение № 39/28.06.2021 г., в частта с която е приспаднато от приведеното на основание чл. 70, ал.7 НК наказание от 2 г., 5 м. и 16 д. лишаване от свобода срокът на изтърпяната мярка за пробационен надзор по никакъв начин не възпрепятства производството по настоящото дело. Поради което и с оглед на изложеното, съдът счита възраженията на защитата в тази насока за неоснователни като ги остави без уважение.

По отношение на направеното от защитниците на подсъдимия подп. И. и подсъдимия Д. искане за отвод на прокурорите по делото Живков и Байданов, съдът внимателно обсъди доводите и установи, че в хода на досъдебното производство е направено възражение за предубеденост и заинтересованост на двамата прокурори. Към материалите по делото от досъдебното производство е приложено постановление н от 24.08.2021 г. на прокурор от ВАпП, според което не са установени нарушения допуснати в хода на досъдебното производство, които да сочат на обоснован извод за предубеденост или заинтересованост на прокурорите по водене на разследването.

Настоящият съдебен състав, след като извърши самостоятелна проверка по изложените доводи по това възражение прие, че към настоящия момент не са налице основанията по чл. 47, ал.1 вр. чл. 29, ал. 1, т.1,4 - 8 и ал. 2 от НПК, за да приеме като основателни възраженията за отвод на представителите на държавното обвинение. Отделно от това, по делото не са налице обективни данни, които да обосновават извод, че са предубедени или заинтересовани пряко или косвено от изхода на делото.

Въз основа на изложеното съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за отвод на прокурорите полк. Александър Байданов и подп. Адалберт Живков, като неоснователно.

ПРИЛАГА по делото: Протокол-споразумение от 28.06.2021 г. по

НОХД № 205/2021 г. по описа на Софийския военен съд /т. 2, л. 151-155 от нак. дело/; Справка от Гена Гълъбова – съдебен деловодител . /т. 2, л. 156 от нак. дело/; Писмо от ВКП, Отдел „Съдебен“ с вх. № 929/04.10.2021 г., ведно с искане от Главния прокурор на Република България /т. 2, л. 157-162 от нак. дело/ и справка официалната деловодна система от Върховен касационен съд и Справка от деловодна система от Върховен касационен съд/л. 163 от нак. дело/.

Председателят ги прочете.

Съдия-докладчикът **ПОКАНИ** участниците в разпоредителното заседание да вземат становище по хода на разпоредителното заседание:

ПРОКУРОРЪТ подп. **ЖИВКОВ:** Да се даде ход на разпоредителното заседание. Няма пречки.

ПРОКУРОРЪТ полк. **БАЙДАНОВ:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **СТЕФАНОВ:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **АСЕНОВ:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ПОДСЪДИМИЯТ подп. **И.:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **КОВАЧЕВ :** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ПОДСЪДИМИЯТ гр. л. **К.:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **Л.:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **К.:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **В.:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ПОДСЪДИМИЯТ гр. л. **Д.:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **ВАСИЛЕВ:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. **П.:** Да се даде ход на разпоредителното заседание.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след съвещание, счита, че са налице процесуалните предпоставки за даване ход на разпоредителното заседание по делото в отсъствието на подсъдимия И.А.М. Подсъдимият И.А.М. обвинен в извършване на две тежки умишлени престъпления и присъствието му в съдебното заседание е задължително, но той се представлява от надлежно упълномощен от него защитник и назначен от досъдебното производство служебен защитник, поради което съдът счита по отношение на подсъдимия М. са налице процесуалните предпоставки на чл. 269, ал.3, т.1-8 вр. ал.1 от НПК, тъй като същият не е намерен на посочения адрес, местоживеенето му в страната не е известно и след щателно издирване не е установено; редовно призован е чрез съпругата му, със задължение да му предаде; не е посочена уважителна причина за неявяването и е изпълнена процедурата по чл. 247в, ал. 1 от НПК. От материалите по делото безспорно се установява, че подсъдимия М. се немира извън пределите на Република България, считано от 03.03.2020 г., като местонахождението му не е известно.

От справките по делото се установява, че спрямо него няма в ход процедура по молба за правна помощ и съдействие. Не е подавал заявление за упражняване на избирателните си права от чужбина, няма подадено заявление пред българските власти за подновяване на документи за самоличност и управление на МПС. Не е подавал и заявление за отказ от българско гражданство.

Същевременно, съдът намира, че не се явява пречка да бъде даден ход на разпоредителното заседание по делото, тъй като пострадалите лица Д. ИЛ. Г., К. Д. М., М. Д. М. и Д.К. М. са редовно призовани, не се явяват, не изпращат упълномощен повереник и не са посочили уважителна причина за неявяването си.

С оглед на изложеното и на основание чл. 248 от НПК съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД на разпоредителното заседание по делото.

Съдът пристъпи към изслушване на лицата по чл. 247б, ал.1 и ал.2 НПК всички въпроси, посочени в чл. 248, ал.1, т.1-8 от НПК

ПРОКУРОРЪТ полк. БАЙДАНОВ: Уважаеми госпожи съдии, уважаеми съдебни заседатели,

По т. 1 - Подсъдно ли е делото на СВС? Това наказателно производство е подсъдно на Софийски военен съд, тъй като единият от обвиняемите Б.И. е бивш подполковник от ххх.

По т. 2 - Има ли основание, за прекратяване или спиране на наказателното производство? Считаю, че няма основание за прекратяване или спиране на наказателното производство, тъй като в закона са изброени

изчерпателно основанията, когато това може да се направи и в настоящия случай не попадаме в нито една от хипотезите на чл. 25, ал. 1 или чл. 26 от НПК.

По т. 3 - Допуснато ли е на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила на обвиняемия, на пострадалия или на неговите наследници? На досъдебното производство не е било допуснато съществено нарушение на процесуалните правила довело до ограничаване процесуалните права на обвиняемите, на пострадалия или на неговите наследници. Считам, че това е така, защото съществените нарушения на процесуалните правила са точно дефинирани и по досъдебното производство такива нарушения на чл. 249, ал. 4, т. 1 и 2 НПК не са били допуснати, а именно: на обвиняемите да научат в какво престъпление са привлечени в това им качество, обвиняемия да дава или да откаже да дава обяснение, да участва в производството, да има защитник. На пострадалия или неговите наследници правата са да бъде уведомен за образуване на досъдебното производство, да бъдат уведомени за правата си и да участват в производството.

По т. 4 - Налице ли са основания за разглеждане на делото по реда на особените правила? Считам, че не са налице основания настоящото производство да се гледа по глава 27 или глава 28 от НПК.

По т. 5 - Разглеждането на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или тълковник и извършването на съдебно следствени действия по делегация? В тази връзка предоставям на съда да прецени дали делото следва да бъде гледано при закрити врати и дали да бъдат привлечени резервни защитници, съдебни заседатели и т. н.

По т. 6 - Относно взетите мерки за процесуална принуда? Взетите мерки за процесуална принуда спрямо подсъдимите са взети на досъдебното производство и с оглед тежестта на извършеното деяние и доказателствата за самото престъпление, лично аз считам, че тези мерки към настоящия момент не следва да бъдат изменяни.

По т. 7 - Относно искания за събиране на нови доказателства? Към настоящият момент не правя искания за събиране на нови доказателства.

По т. 8 - Моля съда, да насрочи редовно съдебно заседание в което да бъдат призовани съответните свидетели и вещи лица и делото да бъде насрочено съобразно графика на съда.

С оглед искането за изменение мярката на подсъдимия Б. Г. ИВ., предоставям на съда да прецени с оглед тежестта на извършеното от него, дали следва да му бъде изменена мярката и с оглед на излежаното до момента на взетата мярка, дали следва да му бъде изменена мярката.

С оглед искането за конституиране като граждански ищец и частен обвинител от пострадалия Д. ИЛ. Г., предлагам да бъде прието за съвместно

разглеждане и да се конституира като частен обвинител по делото.

ПРОКУРОРЪТ подп. ЖИВКОВ: Присъединявам се към казаното от господин полк Байданов.

Искам само да добавя, че подсъдимият Б.И. е подполковник все още, който е отстранен от Национална служба „Охрана“. Искането за изменение мярката му за неотклонение е неоснователно, тъй като той не може да извършва друга дейност, освен служител в ххх.

По отношение гражданския иск от Д.Г., да се приеме и да се конституира като граждански ищец и частен обвинител.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. АСЕНОВ: Почитаеми военни съдии, уважаеми съдебни заседатели, по точките по чл. 248.

На първо място, по отношение на подсъдността. Подсъдността на Военен съд е регламентиран чл. 396 и ако основаниято за подсъдността на това дело, се намира в ал. 1, т. 3, а именно, че Б.И. е офицер, който е в друго ведомство, както се изразява закона, то тогава наистина почитаемия съдебен състав трябва да разглежда това дело, но със сигурност, ако основаниято е т. 6, а именно, че трябва да се съобразим в случай, в който Б.И. е извършил това деяние при или по повод изпълнение на своята служба смятам, че мястото на това дело не е за тук. Като тук няма да влизам в подробности.

Протоколът, както е Постановление от 57-ма, което е обновено с такова от 87-ма, така и това от 61-ва, казва какво е това при и по повод изпълнение на службата, което категорично към настоящия момент за Б.И. дори не се твърди от представителите на Военно-окръжна прокуратура. А дори по спомен на стр. 40-та, 42-ра и 43-та от обвинителния акт споменават дори обратното становище, а именно, че Б.И. избирал за своята дейност моменти в които изрично не е на работа.

На следващо място, по отношение на основанията за прекратяване или спиране на наказателното производство, наистина към този момент с оглед справките, които почитаемия съдебен състав направи, не са налице такива.

По отношение обаче на т. 3 – дали е допуснато на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила довело до ограничаване на същите на обвиняемия смятам, че такива процесуални нарушения почитаемата Военно-окръжна прокуратура допусна и то множество, кое от кое по флагрантни. Ще се опитам максимално да синтезирам същите.

Още в искането за отвод на колегата, той пресъздаде ситуацията във връзка с това споразумение, в което ние още тогава направихме искане за отвод на представителите на държавното обвинение, което беше във връзка с предявяването на настоящото производство на нас, като защитници на Б.И., в

което предявяване беше повторно и на защитата в мое лице и в лицето на колегата Стефанов, бяха предявени само 3 тома.

След като ние забелязахме това споразумение направихме това искане, делото повече не ни беше предявено - другите материали и нови и стари, каквито са, защото ние няма как да знаем дали има нови данни в някои от фактите, дали има изцяло нови томовете, не бяха предявени на защитата, респективно по този начин според мен беше грубо нарушено правото на защита на Б.И., респективно на нас, като негови защитници.

На следващо място, преди да се спра по-подробно на обвинителния акт искам да отбележа също така нещо за което взех повод още при изказването за отвода факта, а именно факта, че свидетелят може би по това дело В.И.П., което се опитах да пресъздам на съдебния състав е имал обвинение по чл. 116, противно на твърдяното от прокуратурата. Ще обясня, защо смятам, че е така.

След като подсъдимият вече К. е привлечен в съучастие с П за деяние по 116, това означава за защитата, че П има подобно обвинение, тъй като дори подобно обвинение да не му е било предявено, разбирайте връчено, след като то е било изготвено, за да може К. да бъде привлечено с него в съучастие, то означава, че по смисъла на процесуалния закон със самото изготвяне на подобно постановление, дори то да не е връчено П е бил обвиняем за деяние по 116 в съучастие с другите лица. В Тълкувателно Решение № 2 от 2002 г., което е особено банално за всички нас, но е хубаво от време на време да бъде препрочитано и специално в неговата точка 2 се казва, кога в едно производство е необходимо да има частично прекратяване, в кои части и кога липсата на подобно частично прекратяване обуславя връщането на делото от съда и от съдебното производство в досъдебната фаза. Казва се, че такова прекратяване на наказателното производство ще е наложително, когато от последното повдигнато и предявено обвинение следва да се изключат деяния намиращи се във връзка с деянието по обвинителният акт или пък отделни лица привлечени като в съучастници в същото деяние. Тук отговаряме и на двете предпоставки, както деянието на П е във връзка и то повече от конкретна четейки целия обвинителен акт за деянието на всички други, не само на нашия подзащитен, така също и отделни лица привлечени като съучастници за същото деяние разбирайки П, нямат постановление за частично прекратяване. Тогава постановлението на Върховния съд ни казва, че прокурорът е длъжен да изготви постановление за частично прекратяване на наказателното производство и тогава да внесе обвинителният акт. Липсата на такова постановление засяга устоите на наказателното производство.

По моему липсата на подобно постановление за частично прекратяване по отношение на свидетеля към настоящем П е точно такова съществено процесуално нарушение, което задължава от Върховният съд настоящия почитаем съдебен състав да върне това производство във фазата на досъдебното такова, за да бъде то отстранено.

На следващо място в Тълкувателното Решение и в чл. 246 НПК достатъчно ясно е описано, пък и практиката го показва, какви са изискванията, каквито се въвеждат от законодателя, а и от правоприлагащите орган от най-висше естество към един обвинителен акт.

Настоящият обвинителен акт, който стои пред всички нас и пред Вас категорично според мен не отговаря дори на минималните стандарти заложиени в Тълкувателното решение и в НПК. Той е изпълнен с изключително сериозни неясноти, двусмислици, предположения, вътрешни противоречия дори, а на места /извинявам се за израза/, но съществуват и категорични измислици, които аз лично запознавайки се с целия доказателствен материал по делото не виждам дори едно доказателство по делото на което тези твърдения, които след малко ще дам примери /ще бъде максимално кратък, доколкото мога/ на които тези становища изразени от прокуратурата да стъпват. По този начин правото на защита на Б.И. и това възможността ние да разберем в какво точно сме обвинени категорично е нарушена. Ще приложа редица от примери.

Още в началото на обвинителния акт на стр. 2-ра, придружена със стр. 10-та се казва съвсем в духа на целия обвинителен акт, който изцяло е изграден по този начин: „На неустановена дата, преди началото на месец август В.Д. взел решение да организира убийството на М.“ В последствие на 10-та страница: „На неустановена дата 2019 г., на неустановено място, той склонил и М. да организира убийството на М.“, а малко по-нататък: „М. пък от своя страна решил да предприеме активни действия по организирането, като склонил Б.И.“. Това са едни просто становища изразени от представител на Военно-окръжната прокуратура, които нямат изискуемите от закона и от Тълкувателно решения – време, място, начин, дори не са се опитали да твърдят подобно нещо - как, с какви действия, с какви думи единият склонил втория, склонил третия. Да не говорим, че тук се говори за склоняване, т.е. някакъв тип може би подбудителска, а пък за да не се затрудняват особено много, представителите на прокуратурата са сложили всички помагачи и подбудители на всички. С какви действия, кой с кой, кой е подбудил и кой подпомогнал, аз лично не мога да разбера, но това нали, предполагам колегите също ще обърнат внимание.

Насетне на стр. 10-та, края на абзаца е една от частите, които аз твърдя категорично, подкрепени с доказателствата по делото, че е абсолютна измислица на представителите на Военно-окръжна прокуратура, а именно че: „И. подпомагал Д. и М. в тяхната дейност, давал им данни за длъжности, /някакви абсурдни неща/, ...следял им колите, за взривни и подслушвателни устройства.“ В самите си разпити впоследствие ще разберете, че Д. и Б.И. не се познават. Не само, че той не им следи колите, те не се познават, те не са се виждали. Няма как. Не са си общували. Цялата тази информация, която е тук, да не е по някакъв начин, как да кажа, дори не знам от къде е взета. Навярно донякъде, подобно съждение имаше в разпита на П и то последния може би такъв, но единствено само по отношение на някакви косвени познанства, а

тази част с подпомагането на лихварска дейност, чрез събирането на дългове от неизправни длъжници. Ами тогава защо нямаме обвинение за лихварска дейност, след като те са извършвали тази дейност, а пък ние сме ги подпомагали. Какво е това, някакво съобщение за обогатяване на културата ни, че той има тези възможности за подслушвателни средства и т.н. Това, този абзац целия до неговия край са абсолютни измислици на Военно-окръжна прокуратура. Категорично. Без да лежи на нито едно доказателство по делото.

След това, на 11-та страница, следващият абзац започва: „Обвиняемият Б.И. се съгласил да участва в престъплението.“ Как съгласил, кога се съгласил, как е манифестирал това свое съгласие или частично несъгласие, по абсолютно никакъв начин не ни се казва от прокуратурата. В крайна сметка говорим, че той е приел по думите на прокуратурата да участва в деяние, без значение като подбудител или помагач или някакво друго влияние по 116, а не на нещо друго. Абсолютни голословни твърдения до края на обвинителния акт, без да са подкрепени по никакъв начин и с никаква конкретика.

Нататък акта продължава с разкази, забележете, че през 90-те години на минали век И. изпълнявал поръчки за силови акции на така наречените „шанаджии“. Нали, дори тези действия някой да ги е разказал, аз не виждам с какво те са относими с предмета на доказване, неща които са преди повече от 30 години. Дори аз си спомням прекрасно тези показания, които залягат на лица с тайна самоличност, които разказват освен тези неща така и звучат като едни стари криминални романи, които нямат абсолютно никакво отношение, а пък камо ли пък доказване в настоящият процес за подсъдимия И..

Нататък, стр. 12-та например: „На неустановена дата, началото на месец август И. се обадил по телефона на П и му предложил да се срещнат в ресторант „Скара бар“ в София, в парка „Заимов“, забележете - запетайка „като П да доведе и обвиняемия К.“. Аз лично тук не разбирам какво се има предвид!? Дали И. е казал на П да доведе К. или по какъв начин се случва това нещо? Освен всичко друго, /отварям една голяма скоба/ навсякъде, където се твърди за някакви разговори между И. и който и да е от другите, искам само да обърна внимание на почитаемия съдебен състав, който със сигурност се е запознат с факта, че том със СРС-та по отношение на Б.И. няма. Т.е в най-добрия случай може да е проследявана някаква комуникация по отношение на комуникаторите – кой си е комуникирал и защо, колко пъти и т.н., но разговори, които да съдържат съдържанието по тези разговори, детайлите по тези разговори на Б.И. няма. Той просто няма папка със СРС-та. И навсякъде, където се обяснява, как той е организиран срещи, привиквал ги, приканвал ги и т.н., неznam как прокуратурата успя да стигне до тези изводи? При все, че папка за Б.И. и СРС-та няма за нито едно. Дори, имайте предвид и при засичане на разговорите на другите подсъдими с Б.И. подобни организираня на срещи, викания по срещи, коментари няма за Б.И..

Накрая пак на страницата се казва: „След няколко дни на неустановена

дата се състояла следваща среща организирана отново от подп. И.“, отново не знаем как сме установили това нещо, защо тази среща е била организирана от И., как разбрахме, че е организирана от И., кой свидетелства за подобно нещо или от кой разговор се вижда това нещо? Няма. Просто Б.И., тъй като от началото така прокуратурата му даде тази междинна роля на организатор, която дори на нея вече съм убеден и е ясно, че И. няма, но ако неговата роля я няма, то се разбира, че това междинно звено, което тя си измисли сама, цялото дело няма да има никаква логика. Затова И. някак си, сами ще видите буквално е пришиван на някакви места, той потвърди това, той допълни онова, за да може да има обвинение и към него.

На стр. 13-та: „Обвиняемият К. казал, че няма да се справи с такова нещо, но обвиняемият М. и обвиняемият И. му заявили, че няма избор. По тона на М. и И., както и по изражението им /забележете/ К. разбрал, че те говорят сериозно и ако откаже да извърши убийство след това, той ще бъде убит“. Почитаеми съдии, за мен това е странен тип склоняване чрез тон и изражение, без дори да се твърди някакъв тип вербализация на това склоняване. Как по тон и по изражение без да се каже нищо някой ще разбере, че трябва да извърши убийство. Не какво да е друго. Аз лично не мога да си обясня. То дори не се твърди от прокуратурата. Какво са му казали, как с тон и изражение се склонява някой да извърши деяние по 116. Конкретно по определени точки, защото за да сме съучастници трябва да сме знаели всички тези точки. Това по-нататък.

В края на стр. 13-та, се въвежда за втори път и един много интересен детайл, за който ще стане въпрос по-нататък, а именно, че била обещана някаква сума, която се твърди като 50 000 лева възнаграждение, а на стр. 10-та, се твърди, че И. се съгласил да участва в това деяние срещу заплащане, а пък в правната част има користната цел. Само че в целия обвинителен акт няма една дума дори, като твърдение, камо ли то да е по някакъв начин стъпило на доказателства, И. да е получил някаква парична сума, за да може да е срещу заплащане и да има тази користна цел, която му е преписана и на него. Т.е. споменава се изключително измислено някакво даване от него на К. и на П, на някакви парични средства, което ще стане ясно малко по-късно въпрос, но той парични средства дори не се твърди, че е получил от някой. Което, дори липса на твърдения пак казвам, не опит за подобно води до там, че според мен дори правната квалификация, която е описана, е невярна и неправилна.

На стр. 14, пак казвам от твърдяното изцяло от прокуратурата, без да влизам по същество се казва: „М. отвел настрани К. като му дал оръжие и му казал насърчи го“ и т.н., дори не се твърди И., който да бъде помагач или подбудител според прокуратурата, дори да е присъствал. Не само, че не е присъствал, ами се твърди, че те са били отстрани. Как тогава И. да е помагач или подбудител на който и да било, като дори не се твърди да е присъствал на тази среща. Да, твърди се, че е присъствал на някакъв обяд, така наречен, но дори при твърдените действия на прокуратурата Б.И. не присъства.

Пример Ви давам за това, което казах, че Б.И. просто тук там от П, като свидетел е някъде, някак си пришиван в ситуацията. М. бил казал специално за извършването на деянието да бъде закупен мотоциклет и И. и той потвърдил, че по-добре да бъде купен мотоциклет, което съществува като помагаческа дейност ясно изразена от нас към К. и П за деянията по чл. 116. Това, че ние сме казали, той да закупи мотоциклет. Дори да е казано, тези му думи са помагаческата ни дейност за деяние по чл. 116. За мен това е абсурдно и напълно нелепо.

Също така М. и И. отново един до друг дали съвет на К. да използва проследяващо устройство „тракер“, като забележете да си го купи от интернет магазин за шпионска техника. Ами логично няма да си го купи от аптеката най-вероятно. Освен всичко друго самият К. в показанията си казва, че се познава със собственика на магазина, че и друг път е пазарувал от там и на него дири не му е необходимо по моему да бъде насочван нито от М., нито от И. от къде да си купува подобно устройство, защото той преди това е пазарувал достатъчно много пъти от този магазин. Така че ето отново такива опити, просто И. някъде между другите да бъде, че бил и той на срещата. Да, сигурно е бил на някоя от срещите, но това все още не е забранено от закона да се вижда с лица, които имат някакви предходни пререкания със закона.

Нататък, към стр. 18-та на обвинителния акт, нещо което така последните месеци на разследването прокуратурата започна да твърди, а именно, че И. бил давал информация на К. - кога и къде ще излиза М.. Първо, тази информация е конкретизирана един-единствен път само, дори като твърдение от представителите на прокуратурата, а то е именно за това, че след няколко дни в понеделник тя ще се намира при адвоката си в кантората му, в центъра, еди-къде си.

Малко по-надолу дори самата прокуратура опровергава своето твърдение, като казва, че К. наблюдавал този адрес цял ден, но дори не видял М. да посещава тази кантора. Значи единствения пример в който Б.И. се твърди, че дава някаква информация, не се знае как и защо получена и по какъв начин предадена, пак казвам без да има СРС се установява, че е невярна и че М. дори този ден не е била там установено от показанията на К..

Отново на стр. 19-та, в първи абзац, се казва, че М. нямал комуникация с К., но срещите били организирани чрез подп. И. и информацията достигала чрез него. Пак изцяло голословно твърдение, без никаква конкретика, как, защо, по какъв начин е установена тази връзка, как са били организирани тези срещи и т.н.?

Насетне, на стр. 23-та от обвинителния акт се разказват до голяма степен показанията на подсъдимия К., който направил среща след деянието с П за да му разкаже как са протекли нещата. Но тук искам да Ви обърна внимание на нещо много интересно. В показанията на К. се твърди, къде е мотора, къде е било оръжието, къде е било разглобено, каска, дрехи и т.н. В същото време единственото нещо, което П успява да каже е, къде се намира

мотора, който се твърди, че чрез него е осъществено деянието и затова обвинителният акт звучи по следния начин: Той му разказал, къде е изхвърлил мотора, но по отношение на пистолет, дрехи, букети, всичко друго казал, цитирам: „Оправил съм се, не го мисли“. Т.е. за мен няма житейска логика в това, да се разкажат всички неща, да се разкажат подробности в детайли, къде се намира този мотор, но в същото по отношение на оръжие, дрехи, каски, всичко друго, да не спомене и дума. Знаете ли защо е така, защото всичките тези други неща – оръжие, дрехи, каска при следствия експеримент просто не бяха намерени, за да могат тези показания да бъдат пак по такъв начин нагласени, че да звучат логично и в обвинителния акт. Затова мотора сме разказали в детайли и подробно къде е, той е намерен, но пък пистолет, дрехи, букет и т.н. с тях сме се оправили да не му мисли, не за друго, а защото той не знае къде са.

На същата тази страница се казва и за това, че И. извадил в една определ. среща две пачки с пари и дал под масата 30 000 лева на К. и 20 000 лева на П. Тук настрана остава въпроса, защо П изобщо приема пари за нещо, за което той изцяло не е извършил според думите на прокуратурата, някак си от солидарност към другите ли? Не мога да разбера по какъв начин? По друг начин също няма да коментирам и факта, че 30 000 лева и 20 000 лева при елементарна сметка и дори в български пари в максимален купюр са така едни солидни пачки, които не знам как в обществено място се подават под маса? Но дори и тук, в това твърдение на Военно-окръжната прокуратура няма и дума за това И. да е взел някакви пари, т.е. да е имал 100 000 лева да кажем пък той си е оставил 50 000 лева, пък другите 50 000 лева да ги е дал. И. е един благотворителен престъпник, защото никъде не е взел пари. Само че това не е отразено в правната квалификация никъде.

В края на 23-та страница се казва, че М. е попитал П, какво е последното му решение за другата работа, като бил забележете много доволен от начина по който бил решен проблема с М.. И се отправя към П. Значи П не участва в това деяние, но получава пари за него и хората са много доволно от това, как е решен този проблем. Също изключително странен факт, който аз лично не мога да си обясня.

По отношение на правната страна на стр. 36-та започва, отново се казва че, абсолютно голословно твърдение: „В съучастие, подбудител и помагач с К., подбудител и помагач с М., подбудител и помагач с Д., умишлено склонил П.К. и го улеснил по еди-какъв си начин, забележете, след като проследил движението на колата, на М.“. По никакъв начин не доказано, дори от едно доказателство по делото не съществува факт, че И. да знае, дори по някакъв начин, какво е местонахождението на тази жена, която дори не познава. Да не говорим, че няма нито място, нито време, нито начин на това подбуждане и склоняване, пак да не изпадам в подробности, на всеки един къмто всеки един по някакъв начин. Кое то задължително според практиката трябва да бъде изяснено при една подобна съучастническа дейност - в какво се изразява и кой по какъв начин е подпомогнал и подбудил другия, защото едни подобни

голословни твърдения, да разбирам, че са по-лесни, но по никакъв начин не могат да ориентират подсъдимия и защитата, как да се защитава с тях.

Пак казвам, деянието е абсолютно голословно описано в 116, ал. 1, т. 6, 7 и 9, като имам предвид, че т. 6 е и по начин или със средства, опасни за живота на мнозина, по особено мъчителен начин за убийтия или с особена жестокост. Користната цел по същия начин, която пак казвам, дори прокуратурата не твърди именно цифровото изражение и това с думи съществува в правната страна.

На стр. 37-ма, отново се твърди, където се описва субективната страна, че Б.И. извършил престъплението с пряк умисъл и користна цел да получи обещаното му възнаграждение от М., осигурено от Д.. Абстрахирам се – кой, какво се твърди. Това е работа на колегите – кой, какво осигурява и как? Но пак казвам, това обещано възнаграждение дори никъде не съществува в акта – кога е, колко е, по какъв начин му е предложено, как се е съгласил или не се е съгласил той - по никакъв начин не съществува. А все пак за субективната страна ние можем да съдим по един-единствен начин и това е с обективните данни по делото. От обективната страна по делото. По друг начин няма как да съдим.

Съвсем за малко ще се спра, защото все пак имаме и още доста обвинения, не е само това по чл. 116, ще се спра на това за групата и това за разпространяването на наркотици. Там, почитаеми съдии и почитаеми съдебни заседатели, нещата стават още по, дори бих ги нарекъл нелепи. Там, забележете имаме - неустановени лица, които гледат някаква незаконна култура, която забележете се продава на неустановени лица по делото и се съхранява на неустановени по делото тайници. Единственото, което има обективизирано са някакви пътувания на лекия автомобил на И. в посока южна България да го наречем, откъдето се прави автоматичния извод, че няма какво друго да е правил натам, освен да е купувал и да е разпространявал наркотици. Това е единственото нещо, което има по делото. Той е пътувал до там, пак казвам не е установено дали се вижда че е той, но е неговия автомобил и автоматично означава, че той е продавал наркотици и то в сериозни количества. Като разбира се тук единственият свидетел на всички тези неща е единствено и само ВИП свидетеля по това дело В.И.П., който само той разказва подобни неща. В разпити на лица в Сандански, Петрич, където се е опитала прокуратурата да провери тези факти, напълно логично и неизненадващо от нас нито едно от лицата, които са разпитани и в последствие са участвали в разпознавания, не споменават К. да е бил с И.. Споменават за ниско лице с черна кожа, което очевидно не е И.. При разговори се разпознават по спомен 3-4 различни автомобили на К. с които просто човека си е пътувал на там. Но дори автомобил на Б.И. не е един от тях. Питани са изрично – идвал ли е някой път с лек автомобил „Фолксваген пасат“ и отговора е категоричен: „Не, не е идвал“.

Тук на стр. 40-та, вече така приказката, която разказва прокуратурата,

вече почва да добива много странни измерения, като казват, че на различни, неустановени разбира се по делото клиенти, са продавали количествата наркотици, като най-често го поставяли в леки коли на различни и разбира се неустановени места в гр. София. Това е един от примерите за пълни измислици, защото в нито едни показания, дори тези на К. и на П няма и дума за тези леки коли в които са оставяли някакви вещества или средства. Освен това, каква е тази кола, на кой е тази кола? Поне някакви индивидуализиращи белези – заключвана ли е, отключвана ли е стояла тази кола? Когато тук пред Военният съд стоеше за разпит свидетелят вече П, аз лично му зададох конкретен въпрос, защото той разказа, че са разпространявали на не много хора 4-5 човека по спомен и аз го попитах с оглед на това, че твърди, че не се е занимавал друг път с такава дейност. Да спомене едно лице поне на което да е разпространил. Да го опише или да каже как го знае като име или просто горе-долу. Той каза, че категорично не може да се сети за подобно нещо.

Ето по този начин са се разпространявали тези вещества, т.е. ние как да се защитаваме след като не знаем от кой сме купили, къде са го разпространили и на кой са го разпространили.

Тук също един извод, който прокуратурата е направила при все, че е открила определени наркотични вещества в малки размери, в автомобила на И., но забележете затова, че в тези две вещества има различно съдържание на активно вещество, прокуратурата прави извода, че те със сигурност са били от различни пратки доставени от И., значи то е с цел разпространение. Тази цел разпространение също ми е неясно - как беше изведена от различното съдържание на активно вещество в две вещества, които не надхвърлят 1 грам.

Други пунктове по отношение на неяснотата в обвинителния акт няма. Това е.

Във връзка с процесуалните нарушения, с оглед на всичко казано и още много други неща за които няма да губя процесуално време ще Ви моля, да върнете делото на представителите на Военна прокуратура, за отстраняване на всички тези нарушения, неясноти, празноти и откровени измислици.

По отношение на т. 4 – налице ли са основания за разглеждане на делото по реда на особените правила? Смятам, че към настоящия момент, такива не са налице.

По отношение на т. 5. Предоставям на съда да прецени дали са необходими подобни действия.

По отношение на т. 6. Ще се опитам да съм максимално кратък. Колегата Стефанов е внесъл подробно искане за изменение на мярката за неотклонение на И., която продължава вече повече от година и половина. Голяма част от това време той беше „Задържан под стража“, през другото време е бил под „Домашен арест“. Процесуалното му поведение виждате всички е изрядно. Винаги е присъствал на всички възможни процесуално следствени действия за които е призоваван. Същият е наистина в доста тежко

финахххво състояние вече. Има нужда по някакъв начин да се прехранва, не да тежи на своята възрастна майка и на своята доста малка дъщеря. И с оглед наистина осигуряването на едно що-годе достойно съществуване, ще Ви моля наистина тази мярка да бъде изменена. Като смятам, че тя отдавна изигра своята роля и той ще се явява всеки момент в който е призован и ще спазва своето процесуално поведение.

На следващо място – искания за събиране на нови доказателства към този етап нямам искания.

По отношение на гражданския иск. По отношение на конституирането на Г., като частен обвинител предоставям на съда, но по отношение на конституирането му като граждански ищец ще кажа, че доколкото се запознах, той е бил само фактически съжител на Станка М.. С оглед на което неговото качество, дали и как следва да бъде допуснат, като граждански ищец следва да се установи. То не произхожда априори е в Тълкувателно Решение от 2016 г. на общо събрание на всичките колеги на ВКС се казва, че тези лица, които са във фактическо съжителство, трябва да се установи, че са ангажирани в постоянна, стабилна, интимна връзка, в общо домакинство. Нещо за което почитаемия съдебен състав, за да конституира това лице, следва да събере доказателства, което пък от своя страна ще доведе до затрудни на това производство и до отлагането му, което нали смятам, че при толкова тежко фактологическо дело би било излишно. С оглед на което по отношение на частен обвинител за конституирането му предоставям на съда, по отношение на граждански ищец ще Ви моля, да не го приемете за съвместно разглеждане, тъй като то ще затрудни неимоверно процеса с оглед на това, че той е бил само фактически съжител, а не и съпруг.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. СТЕФАНОВ: Почитаеми военно-окръжни съдии, уважаеми съдебни заседатели, няма да преповтарям колегата, ще се опитам да бъда максимално обран, но за сметка на това ще бъда малко по-образен от него.

По отношение подсъдността на делото, почитаеми военно-окръжни съдии, само моля да отбележите, че в разпоредбата на процесуалния закон офицерите от ххх /ххх/ не са изрично посочени. Посочени са други ведомства, което е въпрос на тълкуване, аз лично не знам, как да го разтълкувам, затова предоставям на съда дали изобщо делото е подсъдно на Военния съд, защото други ведомства могат да бъдат всичко, но ххх е спомената само в ал. 2, когато става дума не за офицери, а просто за служители. В ал. 1 няма такова отразяване, конкретно за ххх, затова за мен въпроса е отворен. Подлежи на тълкуване и според мен делото е подсъдно на гражданен съд. Толкова по този въпрос, няма да Ви губя времето. Вие ще прецените този въпрос.

По отношение на това, дали има основание да се прекрати или спира наказателното производство?

Не, не мисля, че няма такова основание.

Обаче по т. 3, на чл. 248 - дали е допуснато на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение, което да ограничава процесуалните права на обвиняемите?

Да. Категорично такива процесуални нарушения са допуснати. Те се мултиплицират първо в самото съдържание, както на постановлението за привличане, така и в обвинителния акт.

В 13.20 ч. адв. Л. излиза от съдебната зала.

Първо, никъде в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и преди това в постановлението не са описани изпълнителните деяния на Б.И.. Какво той извършва активно, като телодвижение или като някакво друго действие, което да обективира неговото участие в това престъпление.

Ще започна, отварям една скоба, приказките от народния фолклор и обвинителните актове трябва да се различават по това, че повествованието трябва да е описано по време, място и конкретни действия. Народният фолклор може да има „едно време, през девет планини, имало една ламя“. Ама тук, когато следва да спазваме разпоредбите на наказателно процесуалния кодекс, следва да бъде описано всяко активно действие или бездействие, част от обстоятелствената част – кога, как и по какъв начин е извършено. Дата, място, час и конкретно действие. Аз не мога да приема, сега, нали, по принцип той Б.И. в обвинителния акт се споменава само на няколко места, ако трябва да бъдем точни. Като неговото така посочване на „неговите действия“ /слагам ги в кавички, защото то си е доста забавно/, започва от стр. 10-та. Така с неустановените дати през 2019 година. Така: „На неустановена дата /стр. 10-та, абзаца е 3-ти, това е първото отразяване М., какво бил решил/ и склонил обвиняемия подп. Б.И.“. Сега, как го е склонил, как е бил склонен подп. Б.И., приел ли е, не е ли приел да извършва действия на тази неустановена дата, защото тук говорим за неактивни действия, но за пасивни негови такива действия, т.е. той трябва да е направил съгласие. Да е дал съгласие, да бъде склонен и да поеме някаква ангажираност, да върши нещо друго. Така, как сега, тъй като съдът за да решава обективно, той трябва да се постави във всяка една роля в процеса. А, ако Вие се поставите на мястото на защитата, как ще събирате правопогасяващи или фактопогасяващи актове, за една неустановена дата през 2019 година. Аз как да ангажирам моята защита адекватно за тази неустановена дата, за да събирам доказателства, че Б.И. не е приел и не се е съгласил да извършва това престъпление? Невъзможно е това. Именно това нещо нарушава в такъв огромен обем правото на защита, че просто аз няма как да го изразя. Ние тук се връщаме от обвинителния акт, от наказателния процес към повествованието в народния фолклор/ „Някога, през девет планини, някой

направил така, имало една ламя и ябълка.“ Ето точно това е. Продължавам нататък. Излизам от тай наречените разкази там, че с легалната си дейност, като служител в продължение на години поддържал контакти с лица и глупости на търкалета, които изобщо нямат никакви връзка с изпълнителни действия. Просто нещо си така хвърлено нали, по-скоро като клевета. Аз го приемам това, като клевета, защото няма доказателства за него. Обвинителните актове не могат да съдържат клевети, но явно съдържат.

Продължаваме на стр. 11-та, абзац 2-ри: „Обвиняемият подп. Б.И. се съгласил да участва в престъплението“, кога, как? Тук даже не е посочено, че е на неустановена дата. „Някога, през 9 планини, едно време, в една друга земя“. Пак питам, аз как, пък и моя колега Денислав Асенов, как да събираме факто-погасяващи доказателства за ето, тази една работа? По какъв начин да ги съберем? Да ходим на баячка – коя е била датата, какви са били действията? За жалост баба Ванга е починала. Ние няма как да организираме адекватно защита с ето това нещо, което ни е представено, като обвинителен акт.

Продължаваме на следващия абзац. Това е вече 3-ти, на 11-та страница: „Обвиняемият подп. Б.И. предложил да бъде привлечен“ – кога, как, на кого, кой го е бил там свидетел, кой е видял това нещо? Как аз да установя в кой момент подп. И. е предложил това нещо? Ами, той може да е бил на работа. Той е охранявал и бившия премиер, и кой ли не е охранявал в този момент, и Доган и Пеевски и всичките. Той е бил охрана през цялото това време. Той е бил по 24 часа на дежурства. Кога е приел, кога е предложил, какво е правил? Кога, какво е правил?

Сега - едно, второ, трето нарушение на правото на защита, защото тези описателни повествования без дата, час, време, не ни дават възможност ние да организираме защитата си. Не дават възможност на подсъдимия дори да даде обяснения за тях. Защото, той незнае за кой момент става дума, за кога става дума. Как да даде обяснения за тях? Пък ние от там да тръгнем да събираме факти и доказателства, които да оборят тези тук празнословия, защото то няма други данни. Нямаме други имена за тях.

В 13.33 ч. адв. Л. се връща в съдебната зала.

Продължаваме натам с неустановените факти, обстоятелства и времена. Стр. 12-та, защото тя всяка страница си има своя интересен момент: „На неустановена дата, в началото на месец август подп. И. се обадил на П“. Така, подп. И. има конкретен график на работа. Ден работи, ден почива, нощна, дневна и т.н. Ако ни се посочи конкретна дата и час е много лесно да установим, той къде е бил. На дежурство ли е бил, не е ли бил на дежурство, какво е правил, къде му е бил телефона, клетка на телефона и т.н. и т.н? Няма, това не се прави по една много елементарна причина, да не можем да

ангажираме доказателства.

Свидетелят П един-единствен път подаде дата. Това беше, когато го разпитвах в качеството на свидетел пред съд. Посочи, че два дена след убийството, което ни води до 12.10.2019 г.

Продължаваме на 12-та страница, последния абзац: „След неустановената дата, /вижте само - няколко дни, отново е неустановена дата и на тази неустановена дата, след неустановената дата/ И. заявил, че К. бил нямал избор“. Аз как да събера доказателства, че И. изобщо не е бил на тази среща след като е бил на неустановена дата, след неустановена дата? Риторичен въпрос. Знам, че няма кой да ми отговори на този въпрос. И на същата тази дата – неустановена, след неустановената на П няколкократно му се било нещо дало да се разбере той.

На следващата среща, страницата 14, абзац 2-ри, изречение 3-то: „Затова на следващата дата на неустановено място и дата“, аз цитирам в момента: „На следващата среща на неустановено място и неустановена дата М. и И. нещо били направили“. Същите риторични въпроси, като по-назад. Аз пак казвам, ако ни дадат дати конкретни и места, ние много лесно може да ги оборим, защото просто вадим графика на подп. И., неговия график е плътен и става ясно кой къде е и за какво е.

И аз ще си задам въпроса пак: Защо прокуратурата за едни други времена и места, за които също са оборени е вадил разпечатки за телефоните и местоположението на мобилните телефони по клетките, а за тези неустановени, още по-малко установени не го е направила? Риторичен въпрос. Дали не ни е нарушено правото на защита? Ни най-малко!? И на тази неустановена дата, в неустановено време и неустановена планета обвиняемият И. дава съвет на К. да използва джи-пи-ес тракер. Няма да коментирам факти и обстоятелства – дали К. е знаел, не е ли знаел, разбирал ли е или не е разбирал? На тази неустановена дата, на неустановено място и т.н. и т.н.

Вървим натам. Това е по отношение на активните действия на изпълнителните деяния, това са изпълнителните деяния на И. по отношение на престъплението по чл. 116 - на неустановена дата, на неустановено място, приел, па не приел. Това е. Как да разберем ние обвинението? Как да се защитим в него? Как да участваме в процеса изобщо, защото това си върви от досъдебното производство? Не че нещо тогава е било установено, пък сега е написано грешно, има техническа грешка. Не, не е така. Така си е. И ние питахме многократно. Казахме, че не разбираме обвинението, обяснете ни – кога, как, защо? Как да съберем доказателства? Затова сме били и толкова неактивни в досъдебното производство, защото просто четем тези сказки.

След което: „Обвиняемият К. бил изпълнил съвета /на стр. 16-та/ да извърши убийство със специален закупен за целта мотоциклет“. Това е от неустановената дата, на неустановеното място.

Отново имаме неустановен момент: „На неустановени дати /стр. 17-та/ многократно Б.И. се интересувал от К., защо въпроса не е разрешен“ – кога, как, по телефона, с лична среща? Как се е случило това нещо? Кога?

Страница 18-та: „След тази среща /която пак е неустановена по време, място и всичко останало/ И. дава информация по телефона на К.“ - но кога? Същото това нещо. Този живот ли, някой друг живот ли, преди 2019 г. ли, след 2018 г. ли, 2021 г. ли? За кога става дума? Ние сме просто в абсолютно недоумение! Разбирате ли?

Ето пак: „В началото на месец септември /отново/ на неустановена дата /някога си/ имал някаква среща /той там очевидно И. не участвал, но датата отново е неустановена/ в разговор на неустановената дата в периода от месец септември до 10 октомври /някога през ей тоя период/ обвиняемият И. попитал П, защо не иска да излизат по заведения“. Което няма нищо общо с обвинението, но дори и това е неустановено. Техните лични разговори, за които се твърди, че са се състояли някакви съвсем лични разговори, дори и те не са установени по време, дата, място, час и т.н.

Толкова по отношение на престъплението по чл. 116. За квалификациите му ще говоря след малко, защото в момента продължавам по отношение на обстоятелствената част. За диспозитивната част на обвинителния акт ще започна след малко.

Всичко останало от вече самото извършване и т.н. реално Б.И., той не фигурира. Той просто от тук нататък, след тези неустановени дати изведнъж изчезва.

Ето я датата, защото Вие ми казахте да не коментирам доказателствата само че този път са си го посочили: „На 12.10.2019 г. подп. И. се обадил на П му казал да отидат – еди си къде“. Само че, като разгледаме графика на 12.10.2019 г. подп. И. е дежурен и го има там при Вас писмото с доказателството. А тази глупост я изтърси П, когато беше разпитан, като свидетел. Една-единствена дата ни подадоха. Всичко останало е неустановено, а установеното е оборено.

По чл. 116 няма да коментирам повече фактическата обстановка, която е неясна, неустановена, невидяна и неразбрана.

Другите две обвинения изобщо няма да ги коментирам. Там трябва да навлизам дълбоко в доказателствата и няма смисъл изобщо да го правя. Престъпленията по чл. 321 и чл. 354 няма да ги коментирам по отношение на обстоятелствената им част. Само да обясня едно нещо, по 321 престъплението абсолютно по същия начин е описана фактическата обстановка, както е описана по 116. Няма да Ви ги давам абзац по абзац просто, защото ще Ви губя времето. Същото е. На неустановена дата, неустановени лица, на неустановени места и неустановени тайници. И общо-взето пак минахме в народния фолклор.

Искам обаче да коментирам диспозитивната част на престъплението по

чл. 116, по отношение на квалификацията. Оставям сега основния състав, той 116 сам по себе си нали е така, но „по начин или със средства, опасни за живота на мнозина“. По какъв начин ни е обяснила прокуратурата в обстоятелствената част, защото тук има абсолютен разнобой. Какво отношение има Б.И. към начина, средствата опасни за мнозина? Той никога, забележете в обстоятелствената част не е посочено, че е коментирал с К. или с П, или с който и да е - начина и средствата с които да се извършват. Ами ако примерно К., ако приемем, че той, сега сме много далеко от присъда, го е извършил с граната, какво общо ще има това с Б.И.? Или пък с оръдие. Казвам пак: „начина и средствата на мнозина и способите“, как могат да бъдат свързани с И.? И защо прокуратурата не ни го е обяснила, как са свързани? Защо не ни го е обяснила? Всичко това го казвам в смисъл, в пълната липса на това. Просто има липса, защо прокуратурата счита, че той има отношение към тази квалификация?

Също е и с користната цел. В цялата обстоятелствена част се посочва изрично, че той не е получил никакви пари. Даже се натъртва на това, че всички други били взели пари, само Б.И. не бил взел пари. Добре, къде е неговата користна цел, как я обвързва между обстоятелствена част и диспозитивна част. Как да проведем защитата в тази посока, след като самата прокуратура казва, ама той не е взел пари, пък имаме користна цел?

Тук просто е вътрешен разнобой. В обстоятелствена и диспозитивна част, която задължително трябва да бъде изчистена или да отпаднат тези квалификации от диспозитива или да ни се напълни обстоятелствената част с разяснения - кое как и защо? Иначе на отговаря на изискванията този обвинителен акт.

Няма да навлизам по отношение на другите две обвинения, пак казвам, няма да ровя в доказателствата, защото там въпросите са чисто по същество.

Минавам по точките, въпросите, които следва да обсъждаме в разпоредителното заседание.

За отстраняване на съществени процесуални нарушения, защото огромна част са отстраними, огромна част са абсолютно неотстраними, но то е проблем на прокуратурата, не е наш.

По т. 4 - не считам, че са налице основания за разглеждане делото по особени правила.

По т. 5 - няма причина делото да бъде разглеждано при закрити врати, привличания на каквито и да е резервни участници, нито съдии, нито съдебни заседатели, защитници и т.н. и т.н.

По отношение обаче на взетите мерки т. 6 – за процесуална принуда.

Почитаеми военно-окръжни съдии, уважаеми съдебни заседатели, мярката за неотклонение в момента, каквато и да е тя, различна от „Гаранция“ или „Подписка“, все едно е предварително изтърпяване на каквото и да е наложено наказание, ако някога такова изобщо бъде наложено

по мое мнение.

Първо, ако следим разумните срокове, които са посочени за досъдебната фаза, те вече изтекоха – година и седем месеца е общо търпяното „Домашен арест“ плюс „Задържане под стража“. И на практика е най-дълго от всички. Единствено К., но който е осъждан, с утежнено съдебно минало и т.н., търпи в момента мярка за неотклонение „Задържане под стража“ за това дело, макар и той не трябва да я търпи, защото лежи присъда по друго дело. Но това е друга тема.

Към настоящия момент, единственото нещо за което беше прав прокурорът е, че Б.И. не е бивш офицер от ххх. Да, той е временно отстранен от длъжност. ххх продължава да му има доверие и не са го уволнили, не са го махнали, а временно е отстранен от длъжност. Това обаче по никакъв начин не му пречи, защото той не получава заплата, тъй като е временно отстранен, ако му бъде дадена една такава възможност да работи на граждански договор, за да посреща елементарните си нужди. В момента, той е затворен в дома си, защото ако беше в ареста - там го хранят, гледат и нещо му се случва, и държавата по някакъв начин се грижи за него. В момента, той е лишен от заплата. Майка му е пенсионер с минимална пенсия около 300 лева или малко повече и в момента те двамата живеят с това. Дъщеря му, която е малко над пълнолетието работи нещо сама за себе си и двете с майка му се опитват под някаква форма да издържат Б.И. вече година и половина. Той не получава никакви доходи. И както е установено, както каза и колегата, той е един благотворителен престъпник и се е видяло, че и от там пари не е взел. Той на практика в момента е лишен от възможност изобщо достойно да се справя с живота.

В искането си Ви помолих. Няма никакъв проблем и Вие имате правомощия. Ваше право е да ограничите с принудителна административна мярка неговото напускане от държавата. Въпросът е да има възможност да се труди. Да работи на граждански договор, за да може да се гледа, защото този процес може да продължи и 5 години, може и 10 да продължи. Свидетели сме на това. Той трябва ли да продължи тази мярка за неотклонение?

Разумните срокове, така както законодателя горе-долу ги е определил 18 месеца изтекоха. Да вярно, за съдебна фаза няма ограничение. Ама те са си все толкова разумни. Те не се разтягат във времето разумните срокове.

Моля Ви да определите по-лека мярка за неотклонение или „Парична гаранция“ в някакъв съвсем разумен вариант и размер, защото той наистина няма възможност да я плати и ще трябва да взема назаем. Това е написано и в искането. Няма начин. Негови приятели ще му помогнат, той да си плати гаранцията, ако бъде определЕ..

Другият вариант е с „Подписка“. Вижда се неговото процесуално поведение. От самото начало, повече от година и половина, колко изряден е към спазването на мерките. С постоянен адрес е, майка му на практика живее при него. На долния етаж е, но тя живее при него. Той полага физически

грижи за нея. Има дъщеря тук. Ще тръгне ли тепърва да се укрива след като е изтърпял година и половина наказанието, което може никога да не бъде наложено – да се укрива или да извършва друго престъпление? Той е на 50 години. Никога не е бил осъждан преди това. Няма нито една криминална регистрация. Няма образувано досъдебно производство и каквото и да е било. Той няма престъпни навици.

Много Ви моля, това би било доста близко до чисто човешката справедливост, до чисто моралната справедливост. Той на практика е изтърпял някакво наказание, което може да се наложи да не търпи.

По искането за конституирането, по отношение на частния обвинител становището ми е същото, като на колегата. Няма да възразя, няма да ми пречи да участва, а пък и той не може да бъде лишен. Но по отношение на гражданския иск, ако тръгнем сега да събираме и доказателства за размерите, за допустимостта, за основанието безкрайно ще затрудним този процес 90 тома. Мисля, че не е тук мястото за разглеждане на гражданския иск. Това е моето становище. Благодаря!

ПОДСЪДИМИЯТ **подп. И.:** Чух какво казаха моите защитници. Присъединявам се към казаното от тях.

В 13.50 часа **председателят ПРЕУСТАНОВИ** разпоредителното заседание по делото, като обяви, че същото ще продължи в 14.30 часа, в същата зала.

В 14.30 ч. **ПРОДЪЛЖАВА** разпоредителното заседание по делото при същия съдебен състав и секретар. Прокурорите, подсъдимите и техните защитници се явяват в съдебната зала.

ЗАЩИТНИКЪТ **адв. П.:** Госпожи военни съдии, господа съдебни заседатели, моля да бъда освободен от съдебно заседание, тъй като подсъдимият И.М. си има редовно упълномощен такъв. Назначен съм, като служебен защитник в досъдебното производство и моето присъствие е излишно.

ЗАЩИТНИКЪТ **адв. Л.:** Госпожо председател, понеже да не създадем проблеми на колегата, ако не е посочен от Адвокатската колегия, като резервен, той няма право да участва и ще бъде санкциониран. Защото има различен статут и различни списъци на служебните и на резервните защитници, а той е назначен като служебен защитник. Ако искате да го назначите като резервен, трябва да поискате изрично определяне от Адвокатската колегия или да се определи друг резервен. Това е по Наредбата за правната помощ, защото там се прави това разделение, заплащането е различно и начина на определяне е различен и отчитането на работата е различна.

Съдия-докладчикът **ЗАПИТА** защитника на подсъдимия И.А.М- адв. Василев, държи ли на присъствието на адв. П. в разпоредителното заседание по делото.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. ВАСИЛЕВ: Не възразявам адв. П. да бъде освободен от разпоредителното заседание.

Със съгласието на страните съдът освободи адв. П. - САК от разпоредителното заседание.

Адв. П. напусна разпоредителното заседание по делото.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. КОВАЧЕВ : Уважаеми съдии, уважаеми съдебни заседатели,

По т. 1. Считам, че делото е подсъдно на СВС.

По т. 2. Считам, че не са налице основания за прекратяване или спиране на наказателното производство.

По т. 3. Считам, че на досъдебното производство не е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, на пострадалия или на неговите наследници.

По т. 4. Считам, че по отношение на подзащитния ми П. ПЛ. К. са налице основания за разглеждане на делото по реда на особените правила предвидени в НПК, а именно по реда на Глава 27 от НПК – съкратено съдебно следствие, производство пред първата инстанция чл. 371, т. 1 от НПК, но с оглед процесуалната норма на чл. 370, ал. 3 от НПК, която изрично предписва провеждане на съкратено съдебно следствие само при наличие на условията на Глава 27 от НПК за всички подсъдими считам, че делото трябва да се разгледа по общия ред.

По т. 5. Считам, че не са налице към настоящия момент за разглеждането на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или преводач на български жестов език и извършването на съдебни следствени действия по делегация.

По т. 6. По отношение на взетите мерки за процесуална принуда. Към настоящия момент подзащитният ми П. ПЛ. К. е с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, която е взета на досъдебното производство с Определение № 11 от 21.05.2020 г. на СВС, постановено по ЧНД № 65/2020 г.

Представям и моля да приемете Присъда № 20106454 от 27.04.2021 г. на СРС, наказателно отделение, 102-ри състав, постановена по НОХД № 11776/2020 г. от която е видно, че подзащитният ми П. ПЛ. К. е признат за виновен в извършени на 06.11.2017 г. престъпления по чл. 144, ал. 3 и чл. 152, ал. 1, т. 2, пр. 2 от НК и на основание чл. 23, ал. 1 от НК му е определено едно

общо най-тежко наказание измежду наложените наказания за двете престъпления, а именно „Лишаване от свобода“ за срок от 4 /четири/ години. Присъдата е влязла в законна сила на 13.05.2021 г. и на 28.06.2021 г. тя е приведена в изпълнение, като подзащитният ми П. ПЛ. К. е преместен от ареста гр. София, ул. „Майор Векилски“ в затвора в гр. София, за изпълнението ѝ.

ОБЩО СТАНОВИЩЕ НА СТРАНИТЕ: Да се приеме като писмено доказателство.

След като изслуша становището на страните и взе предвид представената присъда, счита, че същата следва да бъде приета като писмено доказателство по делото.

Поради изложеното съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА Присъда № 20106454 от 27.04.2021 г. на СРС, наказателно отделение, 102-ри състав, постановена по НОХД № 11776/2020 г. като писмено доказателство по делото.

Съдия-докладчикът я огласи.

Адв. КОВАЧЕВ /продължава/: Считаю, че с оглед преследваните легитимни цели на мерките за неотклонение, визирани в разпореждане чл. 57 от НПК, взетата мярка за неотклонение „Задържане под стража“ към настоящия момент се явява непропорционална с оглед интензивността на опасността подзащитният ми да се укрие или да извърши друго престъпление. Реалната опасност подзащитният ми да се укрие или извърши друго престъпление не съществува. Тя не е налице доколкото подзащитният ми се намира в пенитенциарно заведение в което търпи наказание „Лишаване от свобода“ и неговите контакти са ограничени, както и възможността да се укрие, така и възможността да извърши друго престъпление.

Считаю също така, че едновременното съществуване на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и влязлата в законна сила присъда която е приведена в изпълнение и която подзащитният ми е започнал да търпи определеното му наказание „Лишаване от свобода“ се отразява към настоящия момент неблагоприятно върху предоставените му от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража права, да се ползват различни видове привилегии и възможности за работа в пенитенциарното заведение.

Считаю, че в настоящия случай не може да се вземе каквато и да е

мярка за неотклонение, тъй като тя не може да бъде изпълнявана. Дори и при най-доброто желание от страна на подзащитния ми, той не може да изпълнява дори и най-леката мярка за неотклонение „Подписка“, която го принуждава да не напуска местоживеенето си, без разрешение на съответния орган, тъй като той пребивава в пенитенциарно заведение за изтърпяване на наказанието „Лишаване от свобода“.

Предвид гореизложеното Ви моля, да отмените взетата по отношение на подзащитния ми П. ПЛ. К. в досъдебното производство мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Моля, да не взимате по отношение на подзащитния ми П. ПЛ. К., каквато и да е мярка за неотклонение, тъй като тя не може да бъде изпълнявана.

По т 7. Към настоящия момент нямам искане за събиране на нови доказателства.

По т. 8. Моля да се насрочи съдебното заседание и да се призоват лицата по него.

Първо по отношение на молбата за конституиране на пострадалия, като частен обвинител, не възразявам.

По отношение на молбата за конституиране на пострадалия като граждански ищец, възразявам. Моля да оставите без уважение искането на пострадалия Д. ИЛ. Г. да бъде конституиран като граждански ищец и моля да не приемете за съвместно разглеждане в настоящото производство предявения от пострадалия срещу подсъдимите иск за изплащането му солидарно на сумата в размер на 500 000 лева, представляващи обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 10.10.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Съгласно задължителните за съдилищата указания дадени в Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на Върховния съд и доразвити с постоянната практика на ВКС обективизирана в множество решения постановени и по реда на чл. 290 от ГПК, понятието справедливост по смисъла на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението.

Считам, че установяването на всички правно релевантни, общи и специфични за конкретния случай факти и обстоятелства, тяхното обсъждане, съобразяване и оценяване с оглед намиране от страна на съда на точния паричен еквивалент на болките и страданията на пострадалото лице ще затрудни и забави изключително много наказателното производство.

В случай, че съдът конституира пострадалия, като граждански ищец и приеме за съвместно разглеждане в настоящото производство предявения от пострадалия срещу подсъдимите иск за изплащането му на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, моля молбата на пострадалия да бъде оставена без движение, като на пострадалия се укаже да конкретизира претърпените от него неимуществени вреди, а именно в какво се изразяват те.

Моля също така, след конкретизиране от пострадалия на претърпените от него неимуществени вреди на основание чл. 131, ал. 1 от ГПК да ни бъде дадена възможност за отговор на молбата в едномесечен срок. Благодаря Ви!

ПОДСЪДИМИЯТ гр. л. К.: Присъединявам се към адвоката ми. Моля, да ми се отмени мярката.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. Л.: Уважаеми дами и господа съдии, на първо място във връзка с предявения граждански иск и искането за конституиране на частен обвинител, с оглед постоянната практика, относно правата на лицата, които могат да бъдат конституирани като частен обвинител, това право съществува и за лицата във фактическо съжителство, въпрос на преценка на съда е доколко това е установено по делото, а иначе молбата е подадена своевременно.

По отношение на предявения граждански иск, молбата също е представена своевременно, но считам, че установяването на качеството на пострадал по смисъла на гражданския закон, изисква извършването на допълнителни действия, които съдът не може да извърши към момента. Следователно според защитата, не са налице основанията за конституиране на молителя, като граждански ищец в производството.

По отношение въпросите по чл. 248 от НПК:

На първо място, аз считам, че делото не е от компетентността на Софийския военен съд.

Известно е на съда делото Мустафа срещу България, по което съдът в Страсбург е посочил, че Военният съд може да разглежда дела срещу цивилни лица само в изключителни случаи, когато това е абсолютно наложително, като абстрактното определяне на дадени престъпления или на съпричастност на лица, които са от състава на въоръжените сили или други посочени в закона, като основания за разглеждане на делото от Военен съд спрямо цивилните лица, не се приема от Европейския съд, като действителна причина.

По делото Мустафа срещу България, както по делото Ергин срещу Турция, Мансини срещу Румъния, Пот и други срещу Румъния, съдът е посочил, че разглеждането на дела от Военен съд срещу невоенни лица и когато не се касае до военни престъпления, накърнява правото на лицето на справедлив процес по смисъла на чл. 6 от Европейската конвенция. В Решението е посочено, че свързаността на престъпленията, никога не

обуславя по абсолютен начин компетентността на Военния съд, нито военното качество на един от подсъдимите обуславя наличието на наложителни причини. В Решението изрично е посочено, в Мустафа срещу България, че компетентността на военните съдилища е всякога изключителна и следва да бъде обосновавана от фактите по делото, като отново повтарям, касае се до отговорност на военни лица за военни престъпления, а не за общите престъпления, за които могат да отговарят всякакви субекти без значение на качеството им.

Същото становище приема и ВКС, 3-то наказателно отделение в Решение № 97 от 21.12.2020 г. с което е възобновено производството, а именно по делото Мустафа и делото е върнато с указание, че следва да бъде разгледано при спазване на Европейската конвенция за правата на човека.

Същото разбиране на компетентността на Военния съд е изложено и в становище на ВКС, то е публично достъпно и в Интернет № И-581/03.07.2020 г. до Народното събрание във връзка със законопроект внесен от група народни представители за разширяване на престъпленията, които следва да бъдат подсъдни на Военния съд.

Поради това, аз съм сигурна, че делото Мустафа Ви е известно, няма да Ви го цитирам по-подробно. Становището на защитата на В.Д. е, че делото не е подсъдно на Военния съд.

По т. 2 – дали са налице основанията за прекратяване или спиране на наказателното производство?

Ние считаме, че не са налице основания за прекратяване на наказателното производство, но са налице основания за спиране на наказателното производство по смисъла на чл. 25, ал. 1, т. 2, тъй като по отношение на нашия подзащитен, цялото обвинение е изградено на базата на твърдения за неговите отношения с И.М. - подбудителство и помагачество на И.М. да организира убийството и въобще цялата съпричастност е свързана по посредствено действие на И.М. от там се извежда и мотива, поради което ние считаме, че в отсъствие на И.М. не би се разкрила обективната истина, относно участието на нашия подзащитен в твърдяното деяние, по-точно неучастието му, но това е друга тема.

Така че, ако приемете, че делото е от Вашата компетентност, то Ви молим да спрете производството на основание чл. 25, ал. 1, т. 2 от НПК.

По т. 3. Считаме, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при изготвянето на обвинителния акт – отстранимо, довело до накърняване правото на защита на нашия подзащитен, като накратко мотивите ни са следните:

Господин Д. се обвинява за подбудителство и помагачество на И.М., като с нито едно изречение в целия обвинителен акт не са изложени факти, нито за подбудителството, нито за помагачеството.

Безспорно е, че подбудителството е указване на психическо въздействие

с конкретни действия върху извършителя, без които конкретни действия, той не би извършил твърдяното деяние. В обвинителния акт факти за такива действия няма.

За помагачеството по никакъв начин също не са описани конкретни фактически действия в които то се изразило. Няма да посочвам страниците на които това не е описано, защото то никъде не е описано.

Съществено е да се посочи и, че когато прокуратурата казва, че господин Д. бил съдействал с пари да се осъществи деянието, в нито един момент дори не е измислена някаква сума, която да се посочи като дадена и да се посочат сумите, които са дадени от него, за да бъде осъществено деянието. Твърдението ни е, че липсва каквото и да е фактическо описание, а се касае единствено и само до препис на Закона, относно изпълнителните деяния и на подбудителството и на помагачеството.

Във връзка със съдържанието на обвинителния акт, искам да посоча и още няколко особености. От л. 4 до л. 7 в обвинителния акт са описани обстоятелства, за които прокуратурата на л. 7-ми е посочила, че са предмет на друго дело, т.е. това са обстоятелства, които не могат да имат отношение към предмета на доказване и не могат да подлежат на доказване в това производство, защото за тях има образувано друго такова.

Подхода на прокуратурата всъщност предпоставя възможност за противоречиво и нееднакво произнасяне на две различни съдебни инстанции по едни и същи факти. Още повече, претендира се произнасяне и осъждане от страна на Военния съд по фактите, които изрично е заявено, че има образувано друго наказателно производство. По тази причина ние считаме, че тези факти не биха могли да се обвързват и да се счита, че с тях се обосновава в каквато и да е степен обвинението по отношение на господин Д. и те по никакъв начин изпълват изискванията и на 246 и на Тълкувателно Решение № 2, относно начина на формулиране на обвинението в обстоятелствената част.

На следващо място, единствените обстоятелства, които прокуратурата се е опитала да изложи в обвинителния акт, всъщност касаят не изпълнителното деяние, наличието на мотив. По него обаче обстоятелствената част е крайно противоречива, защото от една страна е посочено, че /това е на л. 4/ единствените отношения между нашия подзащитен и Станка М. е посочено, че през 2011 г. обвиняемият Д. предоставил на М. суми в общ размер на 819 744 лева и на същата страница долу, че за времето от 01.07. до 07.10.2011 г. М. превела по банков път различни суми в размер на 850 000, т.е. с около 30 000 лева повече от преведените от Д. на М.. И с това приключват изцяло описаните между тях финахххви отношения. На л. 7 е написано също така, че след 2013 г. Г. и М. повече не били принуждавани от В.Д. и И.М. със съгласие и побой да вършат имуществени разпореждания в тяхна полза, против волята им. След това прокурорът пише на л. 7 и л. 8, че Станка М. обаче започнала да води дела срещу В.Д. и И.М., което в последствие ескалирало /така излиза от

обвинителния акт/ във възникване на идеята за убийството.

Обвинителният акт обаче в това отношение е противоречив първо, защото дела срещу господин Д. не са посочени. Прокуратурата е изброила на л. 8 множество дела, нито едно от тях не е срещу В.Д., противно на твърдението, няколко пасажа по-горе.

А на следващо място, не става ясно какви имуществени отношения има предвид прокурора, на базата на които нашият подзащитен би се мотивирал да пристъпи към такива крайни действия, след като единствените имуществени отношения между него и Станка М., както е посочено вече са били уредени и факти за продължаващи други, за наличието на други отношения за някакъв имуществен интерес от В.Д. към М. - невърнати пари или каквото и да е било няма. Няма получени имоти, няма задължения, няма абсолютно никакви такива факти. Тук обвинението в частта за мотива, който също следва да бъде обективно установен, защото безмотивни престъпления няма. Обвинителният акт от една страна е непълен, а от друга страна противоречив, тъй като прокуратурата приема, че няма вземания на Д. към Станка М., защото са уредени, а от друга страна твърди наличието на имуществен интерес у него да пристъпи към някакви такива крайни действия.

Посочено е също на л. 9, че М. бил в близки делови отношения с Д., като бил изпълнител в съвместната им дейност по лихварство и изнудване. Факти за съвместна дейност по лихварство в обвинителния акт не са посочени. Поради което, това твърдение, което също би следвало да обосновава мотива се явява неясно и противоречиво.

На л. 32 е посочено единствено във връзка с обвиненията за поръчителство и помагачество, че В.Д. предварително взел решение за извършване на убийството, създал необходимата подготовка, направил организация за извършването, чрез други лица за да прикрие участието си. Нито един факт за тези обстоятелства, както казах не е посочен. Както е налице и противоречие във връзка изложеното преди малко от мен със записаното на л. 32, че мотивите на Д. били да запази паричните си средства. Такива видно от съдържанието на обвинителния акт не се дължат. Движими и недвижими имоти, които М. му прехвърлила, такива твърдения за прехвърляне не се съдържат.

Това са нашите най-общи съображения, тъй като на нищото което представлява обвинителния акт по отношение на описания от фактическа страна на подбудителство и помагачество не считам, че следва да ангажирам повече времето Ви с изброяване на кои страници не са посочени никакви фактически действия.

Поради което, аз Ви моля, ако не намерите основание за предходните две искания, да прекратите съдебното производство и върнете делото на прокуратурата за формулиране на обвинението по изискуемия от Закона начин, тъй като Тълкувателно Решение № 2 е категорично, че без да са посочени всички съставомерни белези на деянието, а именно кога, къде, с

какви действия е извършено подбудителството или помагачеството? Обвинението не е формулирано съобразно изискванията от Закона, накърнява правото на защита, защото подсъдимия не може да се защитава срещу факти, които не са му известни.

Правят се възражения, че съдебното производство, като основно е мястото, където всички факти се разгръщат с пълна сила, но ако се подходи по този начин, всъщност на съда се възлага да установява факти, които не са предявени от обвинението и по този начин да излезе от ролята си на арбитър, а да се превърне в един орган допълващ обвинителната теза и евентуално да приеме факти и обстоятелства за осъждането, които не са инкриминирани от прокурора, поради което считаме, че това е неприемливо.

По отношение на т. 4 считаме, че не са налице обстоятелства за разглеждане на делото по някои от диференцираните процедури.

Не считаме, че са налице основанията и по т. 5.

Нямаме искания за произнасяне по т. 6.

Нямаме искания за нови доказателства.

С оглед изложеното становище по първите 3 точки Ви молим, да не насрочвате следващо заседание. Това е. Благодаря!

ЗАЩИТНИКЪТ адв. К.: Уважаеми съдии, уважаеми съдебни заседатели, подкрепям изцяло казаното от адв. Л. преди мен и затова ще гледам да не се повтарям и да не Ви отнемам допълнително време.

Подкрепям изцяло казаното по т. 1 и т. 2, а именно – подсъдно ли е делото на съда? Защитата счита, че не е подсъдно.

И по т. 2 – има ли основание за спиране на наказателното производство, ако алтернативно нали приемете, че делото все пак е подсъдно. Има основание за спиране, тъй като, както и колегата Л. каза и според обвинителният акт, колкото и той да е спорен според твърденията в него, единственият човек, който нашият подзащитен е познавал и който е познавал всички по делото, е задочно подсъдимият М. и отсъствието на този подсъдим е нонсенс, би попречил абсолютно на разкриването на обективната истината, относно дейността на подзащитния ми.

По т. 3. Абсолютно подкрепям казаното от колегата Л., че в обвинителния акт съвсем схематично, да не използвам друга дума са обяснени подбудителството и помагачеството в които е обвинен Д..

Цитирали са закона колегите: „умишлено склонил“, но в какво се изразява това склоняване, в какво действие, дали чрез заплахата, принуда, психическо въздействие на висшестоящ и нисшестоящ? Вариантите са много. Няма такава дума в обвинителния акт. Пише: „умишлено склонил“. Това е абсолютно в разрез с Постановление № 2 и няма как да бъде нормален и годен обвинителният акт, който да не нарушава правото на защита на

подзащитния ми.

Що се касае до употребеното „умишлено улеснил“. Тук, трябва да отбележим, че има и допълнително половин изречение: „като предоставил средства“, това е. Къде ги е предоставил, кога ги е предоставил, колко средства е предоставил? Няма нито дума нито в обстоятелствената, нито в диспозитива. Въобще не цитирам страници. Просто няма.

Не на последно място, независимо от Постановление № 2, а все още действащ и в новия НПК е чл. 246, който казва какво трябва да съдържа обвинителния акт, а ал. 2 на чл. 246 изрично задължава този, който пише обвинителния акт, освен времето, мястото и начина, на извършването на вмененото инкриминирано деяние. Това, което преди малко цитирах. Да, „склонил и улеснил“, как и защо никой не казва. Считам, че абсолютно е нарушено правото на защита. Не би могла да бъде от защитата извършена такава адекватна, а и най-важното, това което цитира, единствено ще си позволя да повтора това, което цитира колежката Л.: Тази липса на обвинителни факти в този обвинителен акт, едва ли не ще върже ръцете Ви, че Вие не можете да допълвате, като съд тези обвинителни факти, защото ако го направите ще избягате от ролята на арбитър. А такива няма поне представени в обвинителния акт. Допълвайки го и събирайки го, Вие ще се превърнете в страна. Толкова по т. 3.

Ако не приемете нашите възражения по т. 1 и 2 считам, че делото трябва да бъде прекратено и върнато на представителите на държавното обвинение за изработване на нов обвинителен акт.

По т. 5. Считам, че няма смисъл делото да се гледа при закрити врати, да се привлича резервен съдия или съдебен заседател, защитници има, така че нямаме искания по т. 5.

По т. 6 също.

За сега нямаме искания за събиране на нови доказателства, което е във връзка и с това, което казах по т. 3, ние не знаем как да се защитим за да ангажираме евентуално нови доказателства. Това е което имам да кажа.

Що се касае до подадената молба за конституиране като частен обвинител и граждански ищец. Като частен обвинител тя е своевременно подадена и предоставям на съда. Що се касае до молбата за конституиране като граждански ищец, солидаризирам се с казаното и от колегите и от колежката Л., че става дума за лице, което е подало молбата, което няма брак, а съвместно съжителство. Установяването на този факт, според защита би затруднило и отместило въпроса по разкриването на обективната истина по самото дело и считам, че не следва да бъде приета за разглеждане. Благодаря!

ПОДСЪДИМИЯТ гр. л. Д.: Присъединявам се към казаното от адвокатите ми. Няма какво да допълня.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. В.: Госпожо председател, уважаема госпожо

съдия и съдебни заседатели,

Искам да обърна внимание на съда, че участието на резервния защитник в производството е в две хипотези. Първата е при положение, че подсъдимия или обвиняемия желае този резервен защитник да участва в тези процесуални действия, в които е бил. И втората хипотеза е, участието на резервния защитник при положение, че упълномощеният или служебен защитник не се яви по неуважителни причини, тогава участието е без съгласието на подсъдимия. А в началото на заседанието подсъдимият каза, че не желае засега резервният защитник да взема отношение по въпросите по разпоредителното заседание. Така че, няма да дам становище.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. ВАСИЛЕВ: Уважаема госпожо председател, уважаема госпожо съдия-докладчик, уважаеми съдебни заседатели, първо ще взема отношение по молбата за конституиране като частен обвинител и молбата за приемане на предявен граждански иск за съвместно разглеждане.

Както казаха и колегите, говорели преди мен, фактическото съжителстване е заявено, но не е доказано. По време на досъдебното производство не са събирани конкретни доказателства в тази посока. И само на основата на едно твърдение, на очевидно заинтересовано лице претендиращо и парично обезщетение, че е бил във фактическо съжителстване. Според мен не следва да се отдава приоритет в такава степен, че само на основата на това негово твърдение съдът да го конституира като страна в процеса. Това съображение така ме мотивира да Ви моля да оставите молбата за конституиране като частен обвинител без уважение.

На още по-голямо основание Ви моля да отклоните и молбата за приемане на предявения граждански иск за съвместно разглеждане, защото пък тогава почитаемия съд би влязъл в задължението да събира нарочни доказателства за установяване на това фактическо съжителстване, което обективно и без това този процес е доста сложен, тежък и евентуалната необходимост от събиране на нови доказателства вече влиза в едно законово предвидено основание за отклоняване на гражданските претенция, а именно обективна вероятност от затрудняване на съдебното производство. В този смисъл Ви моля, да оставите и в тази част молбата на въпросния господин без уважение и да не приемате въпросния граждански иск за съвместно разглеждане в настоящия процес.

По отношение въпросите на разпоредителното заседание.

Аз също смятам, че делото не е подсъдно на почитаемия Военен съд. Не може да има абсолютно никакво съмнение в това, че според нормите на Българският наказателно процесуален кодекс, делото следва да се разглежда от Военния съд. Само че тези норми са в директно противоречие с параграф 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и това противоречие е установено изрично със съдебно решение, така нареченото дело Мустафа

срещу България в което, подчертавам почитаеми съдии и съдебни заседатели, в хипотеза, която изцяло покрива хипотезата по настоящото дело. Имам предвид следното: Както по делото Мустафа срещу България и съответно в делото, което в България първо е разследвано от Военно-окръжна прокуратура, след това е разглеждано от Военни съдилища и по настоящия процес става въпрос за участие и на военни лица по смисъла на българския закон и на граждански лица, на цивилни лица. И в двата случая обаче, което според мен би следвало да е определящо за Вашата преценка така, както е било определящо за преценката и на Българския Върховен съд, става въпрос за престъпления, които не са военни, престъпления, които по никакъв начин не засягат имуществата на армията или каквито и да е други хипотези, които да са свързани с обичайния предмет на разглеждане на дела от военни магистратури.

Става въпрос за наистина твърдяно от колегите прокурори и участие на Б.И., който има чин и съответна длъжност в системата на ххх, но това в което е обвинен няма абсолютно нищо общо с военно престъпление, престъпление свързано с имущество на тази служба или на армията или на каквото и да е друго. Т.е. абсолютно аналогични са хипотезите, които са били разглеждани от Европейският съд по правата на човека, досежно подсъдността на делото и това какъв съд е следвало да разглежда онзи случай наречен Мустафа срещу България и настоящото дело. И както така конкретно и подробно нещата ги обясни и колегата Л., Българският Върховен съд на два пъти е имал повод да изрази едно изключително ясно, недвусмислено становище, че в подобни хипотези такова, каквато е била при делото Мустафа срещу България такава, каквато е била и по настоящото дело, когато не става дума за военни престъпления или други хипотези, които да предполагат, че Военен съд следва да разглежда делото, Българският Върховен касационен съд, изрично се е ангажирал, подчертавам въпреки нормите на българския НПК, че делото следва да се разглежда от така да го кажа от гражданен съд, а не от военен.

Еднозначно и без всякакво съмнение това становище е изразено в Решение № 97 от 21.12.2020 г. по дело № 336/2020 г. на ВКС, 3-то наказателно отделение. Същото е и в становището. Т.е. ако разсъждаваме на плоскостта на процесуалната икономия, ако Вие не споделите тези наши аргументи и приемерте, че почитаемия Военен съд следва да разглежда това дело ще се стигне до един предполагам доста тежък и продължителен процес на първа инстанция, не по-малко тежък и вероятно също продължителен процес на втора инстанция в рамките на военните магистратури и делото ще стигне до Върховен съд, който без да имаме никакви съмнения, че ще поддържа същото, което вече изрично е отразил и в становище до Народното събрание и в конкретен акт на свое произнасяне по конкретно дело макар, че не сме държава на прецедентно право, но все пак спора е чисто принципен и почива на плоскостта на вече постановено Решение на Европейския съд.

И какъв е смисъла на едно производство, което години наред да се развива пред военни съдилища на първа и втора инстанция с очакването,

когато стигне до Върховен съд, той ще върне делото още на фазата на досъдебно производство, така както е направил ВКС по дело № 336/2020 г., за да бъде разгледано то, съответно да бъде изпратено на цивилна прокуратура, респективно да се разгледа след това от общите съдилища, а не военните такива.

Моля Ви така да отчетете с необходимата сериозност тези аргументи, тъй като извън всяко съмнение, че когато има противоречие между българския нормативен акт, какъвто в случая се явява НПК и европейския норматив, какъвто безспорно Европейската конвенция за защита правата на човека и конкретно параграф 6 от тази Конвенция на основата на нарушение, на който параграф Европейският съд е постановил това Решение, че в онази хипотеза е следвало цивилен съд, а не военен съд да разглежда делото. На това основание, аз Ви моля почитаеми съдии, пак казвам отдавайки приоритет на европейски правни норми пред български такива съответно да приемете, че делото не ви е подсъдно и да прекратите съдебното производство по същото, като вероятно го изпратите, вероятно трябва да постъпите по същия начин, като първо го изпратите на Военно-окръжната прокуратура, която е водила досъдебното производство, която би следвало да бъде задължена и от Вашето произнасяне и от задълженията да съблюдава нормите на европейското право, които имат приоритет пред българското вътрешно право, съответно да изпрати въпросното делото на Софийската градска прокуратура например.

По отношение, ако не споделите това виждане, по т. 2, аз правя нарочно искане за спиране на наказателното производство.

Навярно Вие отчетохте, че аз нямах абсолютно никакви възражения по това, да се даде ход на разпоредителното заседание в хипотезата на чл. 269. Изразих това становище воден от разбирането, че в настоящото заседание – разпоредително, по което не се установява обект истина няма абсолютно никаква пречка при наличието на конкретни хипотези освен 269 и тук е мястото да Ви благодаря за изключителните усилия, които сте положили за събиране на тази надлежна документация, която не беше налична към миналото съдебно заседание. Нямах никакви пречки и продължава да няма никакви пречки Вие да има провеждате разпоредително заседание. Но когато вече става дума за производство в което предстои да се установява обективна истина, тук водещото е Вашата преценка дали в отсъствието на господин И.М., тази обективна истина може да бъде установена, защото чл. 25 на истина препраща към хипотези на чл. 269, но като втора предпоставка. Тези хипотези са приложими и биха позволили разглеждане на делото единствено и само, ако това няма да затрудни установяването на обективната истина. А аз смятам, че отсъствието на господин М. е формална пречка тази обективна истина да бъде установена.

Не искам да рискувам да навлизам в обсъждане на конкретни детайли дори съм малко резервиран към твърдението, което преди малко уважаемия

колега К. заяви, че единствено М. имал отношение и познавал всички останали и това далеч не е установено и доказано по несъмнен начин. Но най-малкото в един доста тесен кръг на лица от които по делото са събрани гласни доказателства и сега ще го кажа, без да навлизам в обсъждане по съществото на доказателствата, не са много на брой фактите по които има единогласие в техните гласни твърдения. Всеки от тях, от тези, които е говорил - за едни и същи обстоятелства дава доста разнопосочни твърдения. И смятам, че конкретиката на това дело би следвало да предопредели един извод, че без присъствието на господин М., без неговото лично участие в делото има така доста сериозни съмнения дали обективната истина би била установена. В този смисъл при наличие на съответните формални основания на закона, аз Ви моля за спиране на производството.

По т. 3. Аз също смятам, че при изготвяне на обвинителния акт са допуснати съществени процесуални нарушения, които разбира се са отстранени, но които към момента в една така доста сериозна степен нарушават правото на защита и на моя подзащитен господин М., а и на другите подсъдими по делото. И колегата Л. и колегата К. и колегите защитници на Б.И. бяха доста обстоятелствени по отношение анализа на фактическата обстановка относима към деянието по чл. 116. Ще кажа само това, че аз изцяло се присъединявам към изнесените от тях съображения дотолкова, доколкото те са изцяло относими към нарушеното право на защита и на господин И.М., пък и към мен като негов защитник, тъй като има много неясноти.

Но, дебело искам да подчертая, акцента в моето искане за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокуратурата е допуснатото процесуално нарушение по отношение начина на представяне на обстоятелствата на фактическата обстановка, на фактологичните твърдения на прокуратурата по отношение деянието по чл. 321 - обвинение за което е предявено на господин М..

Моля Ви почитаеми съдии и съдебни заседатели, спрете Вашето внимание на съдържанието на обвинителния акт в този условно наречен втори раздел на обстоятелствената част, където са описани фактологичните твърдения на прокуратурата, досежно конкретните действия на всеки един от подсъдимите по това обвинение.

На стр. 39, втори абзац, изречение първо е казано, че „На неустановена дата“, не искам да черпя аргументи от тази неустановеност, все пак е казано „края на месец октомври“, което е обективно достатъчно за да ни ориентира във времето, но вижте какво е казано след това: „На неустановена дата, края на месец октомври И.М. и Б.И. решили да образуват престъпна група“. Решили и една голяма точка. Както на почитаемия съд е добре известно концепцията върху която е изградена българското наказателно право почива на така наречената обективна теория, а не субективна, защото на субективната е било допустимо, най-вече в средновековието да се наказват

„зли помисли“, „зли намерения“, „нечиста съвест“ и т.н. В актуалното развитие и нормите, които сега Вие сте длъжни да прилагате, едно лице може да отговаря единствено и само, когато евентуални негови престъпни намерения са се обективирали в конкретни действия. Това което закона нарича деяние, които могат да предоставят негова наказателна отговорност.

Прокуратурата, когато е писала в тази част обвинителния акт е била длъжна обвинявайки го М. по чл. 321 от НК да ни каже, какво точно според нея е извършил той, не какво е решил. Дори да приемем теоретично, макар че аз категорично отхвърлям това предположение на колегите прокурори, но дори да предположим, че той някога нещо бил решил, това е без всякакво значение, важно е какво е направил. А прокурорите в нито едно изречение, в нито една думичка, в целия този раздел втори, не споменават името на И.М. с изключение на едно- две коментирания на движение на Б.И. или негови разговори по телефона в които са отбелязали, че в някои дни бил установен близо до жилището на М. или пък имал някакви разговори по телефона с М.. Но дори не са стигнали до там самите прокурори да търсят връзка в това присъствие на Б.И. близо до жилището или пък разговори по телефона, които по някакъв начин да са свързани с хипотетичната дейност по организиране или ръководене на престъпна група за наркотици. Описани са в този раздел втори действия на Б.И., не казвам обаче, че са доказани, но са описани, на Петър на Венцислав, И.М. обаче отсъства. Там за него абсолютно нищо не е казано. И аз като негов защитник и господин И.М., ако от един момент започне лично да осъществява защита по това дело сме в абсолютната невъзможност да реализираме тази защита, защото прокуратурата не си е направила, така не си е изпълнила задължението за ни представи конкретни фактологични твърдения, които ние да научим от този обвинителен акт, да разберем и съответно да можем да се защитаваме срещу тях, да ги оборваме, да представяме доказателства и т.н. Просто има такава празнота, която в този вид може да бъде санирана след време единствено и само с оправдателна присъда. Защото известно е, че един оправдателен диспозитив санира процесуални нарушения, които са свързани.

Само че от една страна е почитаемият съдебен състав. На този етап по делото по никакъв начин не може да се ангажира с произнасяне, което да включва хипотетична вероятност от бъдещо оправдаване, което да санира това процесуално нарушение. Това е абсурдно и недопустимо. И до момента в който се стигне по същество и И.М. и аз като негов защитник ще сме абсолютно безсилни да опонираме на това обвинение при положение, че самата прокуратура не го е изпълнила с конкретно фактическо съдържание. Това обезсмисля абсолютно всичко свързано с право на защита. Мисля, че за почитаемия състав е ясна позицията. Държа, ако ще ни обвинява прокуратурата по 321, да ни каже с какво конкретно действие?

Ще приключа с това. Има формално противоречие между обстоятелствена част и диспозитив, защото по диспозитив господин М. е обвинен в образуване на групата – едно деяние и ръководене на групата –

второ деяние. А за нито едно от тези две деяния - образуване и ръководене няма думичка в обстоятелствената част, която да е в подкрепа на този диспозитив. С оглед на което правя искането, ако Вие разбира се не уважите искането ни, което за нас е основополагащо в този процес, дали Военен съд следва да разглежда делото или не уважите искането ни за спиране, аз Ви моля да прекратите съдебното производство и да върнете делото на прокуратурата за отстраняване на това процесуално нарушение.

Ако не уважите всички тези искания, моля Ви да разгледате делото по общия ред. Нямам никакви конкретни възражения за това дали бихте преценили да ангажирате резервни, запасни съдебни заседатели, ако щете запасен съдия, но имам едно конкретно възражение, тъй като стана дума и преди малко и се коментираха евентуално вероятности Вие да изискате от Адвокатската колегия ангажирането на резервен защитник.

Първо формално съм длъжен да кажа, че с цялото си процесуално поведение след като колегите от прокуратурата бяха любезни да проверят автентичността на моето адвокатско пълномощно, признавам си за първи път виждам някой да ми прави експертиза на пълномощното, но им благодаря, че са разсеяли всякакви съмнения, че то е оригинално подписано от господин М.. От този момент до сега със своето процесуално поведение, аз не съм дал абсолютно никакво основание да се смята, че чрез адвокатска, служебна или каквато и да е заетост бих попречил на нормалния ход на делото, бих забавил производството и т.н.

А въпроса е принципен. За разлика от хипотетичното назначаване на резервни защитници и на лица, които участват в процеса в случая хипотезата е малко по-особена, защото господин И.М. отсъства. И ако Вие назначите резервен защитник и ако се стигне до ситуация в която по някаква причина, може гръм да ме удари, делото продължи с този резервен защитник, то тогава правото на защита на господин М. ще се реализира от колега, който по никакъв начин не е съгласувал с него, каквато и да е защитна позиция. И смятам, че подобно развитие в изключителна, да не кажа драматична степен ще накърни правата на господин М. като подсъдим лице.

Затова аз Ви моля да прецените доколко изобщо по отношение на господин М. е необходимо да се ангажира участието на резервен защитник. Колегата служебен защитник участвал до сега е участвал единствено в началото на досъдебното производство, което аз все още не съм участвал. Самият той казва, че не би желал повече да участва при положение, че има упълномощен защитник. С това приключвам.

По отношение на господин М. не се изпълнява мярка за неотклонение реално. Така че няма какво да коментирам.

По отношение на доказателствата, на този етап няма да соча такива.

Мисля, че изчерпах всичките въпроси. В този смисъл моля за Вашето произнасяне. Благодаря Ви!

ПРОКУРОРЪТ полк. БАЙДАНОВ /реплика/: Уважаеми съди, уважаеми съдебни заседатели, по възраженията и исканията на защитниците, искам да кажа, че считам, че делото е подсъдно на СВС. На второ място считам, че не може и няма данни, как да установим точната дата, кога се е случило това. Всичко онова, което е описано в обвинителния акт е въз основа на събраните доказателства, на разпитите, на свидетели и обвиняеми и начина по който е установено е описано в обвинителния акт.

Считам, че некоректно някои от фактите се интерпретират в съдебна зала. Поради което моля съда да насрочи редовно съдебно заседание.

ПРОКУРОРЪТ подп. ЖИВКОВ: Всички факти и обстоятелства по делото са описани подробно. Всички доказателства по делото, след като делото е разследвано от няколко прокуратури са описани и преценени всичките доказателства. Това, че са изложени факти и обстоятелства, които според защитата нарушават правото на защита, според прокуратурата не нарушават правото на защита. Описани са, както са събрани доказателствата. Поради което смятам, че делото е подсъдно на Военния съд и към този момент, такъв е закона и делото трябва да се гледа от състав на Военния съд. Поради което, моля да бъде насрочено редовно съдебно заседание.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. Л. /дуплика/: Прокуратурата си действа, че обвинителният акт е обоснован, което не е тема на това заседание. Просто дава повод за повторно пресъздаване на искането и специално за процесуалните нарушения с липса на факти. Още повече с оглед заявеното, че всички факти са описани в доказателствата. А като проверите обвиненията на Д. ще видите, че факти не са посочени.

ЗАЩИТНИКЪТ адв. ВАСИЛЕВ /дуплика/: Според мен прокуратурата е крайно време да се отърси от това състояние от което смята, че като каже „аз считам“ и това автоматично ангажира съда и се превръща като някаква истина от последна инстанция.

Както много пъти твърдят и техният върховен началник и много други от системата – те били суверенни на досъдебното производство и т.н. Мисля, че в рамките на този суверенитет крайно време е да се издигне и някакъв паметник на академик Вишински, защото аз считам, че това е от него останало. Само че в ония времена, в които академик, другарят Вишински, като е казал „аз считам“, това е абсолютно задължително за съда. Сега живеем в малко по-различни времена и смятам, че колегите прокурори в тази съдебна зала, където все пак имаме претенцията да сме юристи, когато ние сме заявили някакви правни съображения, правни доводи, които почиват на съдебни решения, на конкретни произнасяния, на Европейски съд, на Български Върховен касационен съд и т.н. е малко некоректно към Вас самите, като съдебен състав, защото Вие търсите тяхното становище да ограничават своята позиция в това „аз считам“. Защото това „аз считам“ фигуративно един удар с юмрук по масата, който едва ли не е заявен в залата,

така че да Ви ангажира, „а посмейте да направите нещо различно от това, което аз считам“.

Оня ден в една друга подобна зала един прокурор каза на съда: „Вие нямате никаква друга алтернатива освен да уважите моята позиция“. Затова моля, когато почитаемите прокурори считат нещо, нека да го обосноват с правни аргументи при наличие на произнасяне на Европейски съд, при наличие на произнасяне на ВКС по конкретно цитирани от нас дела. Нека да кажат, защо не са съгласни с тези произнасяния. Тогава ще се отнеса с огромно уважение с тяхната позиция.

На следващо място, когато обсъждах липса на фактология по обвинението на господин М., аз казах лист 3з, абзац 2-ри, изречение първо. Какво е написано за М.? И аз се ангажирам с твърдението, че по-нататък в този раздел името М. не се споменава.

Сега тук се казва, аз считам, че е споменавано. Добре, нека да кажат къде, на кой лист, с кои думи, с кои изречения те са описали, с какви действия М. е организиран престъпната група, с какви действия е ръководил? Никъде го няма. Ако греша нека да ме поправят. Ама не с „аз считам“, а с конкретно посочване. Благодаря Ви!

В 15.40 часа **председателят ПРЕУСТАНОВИ** разпоредителното заседание по делото, като обяви, че съдът се оттегля на съвещание, като обяви, че същото ще продължи в 17.30 часа, в същата зала.

В 17.30 ч. **ПРОДЪЛЖАВА** разпоредителното заседание по делото при същия съдебен състав и секретар. Прокурорите, подсъдимите и техните защитници се явяват в съдебната зала.

Адв. АСЕНОВ: Госпожо председател, моля на мен и колегата адв. Стефанов да ни бъде предоставен протокола от разпоредителното заседание по електронната поща, която сме предоставили.

Адв. КОВАЧЕВ: Госпожо председател, моля и на мен да ми бъде изпратен протокола по електронната поща. Представил съм я.

Настоящият съдебен състав, след като изслуша становището по въпросите по чл. 248, ал.1, т.1 – т.8 от НПК, възраженията и репликите на страните и след съвещание намери, че се обособяват три групи възражения, а именно по т.1 - че делото не е подсъдно на СВС; по т.2 - че има основание за спиране на наказателното производство и по т.3 - че в досъдебното производство по делото са допуснати съществени процесуални нарушения.

Възражението, че делото не е подсъдно на Софийския военен съд се

поддържа от адв. Стефанов и подсъдимия Б.И., като се твърди, че в качеството му на служител (офицер) на Национална служба охрана не попада в обхвата на чл. 396 от НПК. Възражение по т.1, че делото не е подсъдно на Софийския военен съд по отношение на подсъдимите Д. и М., като граждански лица, които не могат да бъдат съдени от военен съд, се поддържа от адв. Л., адв. К. и адв. Василев и подсъдимия В.Д..

Съдът, като взе предвид доводите на страните по това възражение, намира същите за неоснователни, поради което ги остави без уважение, по следните съображения:

Съгласно чл. 396, ал. 1, т. 1 – т. 6 и ал. 2 от НПК, военните съдилища са първоинстанционни специализирани наказателни съдилища, които разглеждат и решават дела за всички престъпления по НК, извършени от военнослужещи, генерали, офицери, лица от сержантския и редовния състав от други министерства и ведомства; резервистите при изпълнение на активна служба в доброволния резерв и лицата на военновременна служба; гражданските лица на служба в МО, в БА и в структурите на подчинение на министъра на отбраната, в Националната служба за охрана, в Държавна агенция „Разузнаване“ при или по повод изпълнение на службата им. На военните съдилища са подсъдни и делата за престъпления, в осъществяването на които са участвали и граждански лица. В конкретния случай подсъдимият подп. Б.И. – служител от ххх е военнослужещ, поради което компетентен да разгледа делото е Софийския военен съд.

Възражението, че делото не е подсъдно на Софийския военен съд, тъй като правораздаването по отношение на цивилни лица е изключено от юрисдикцията на военните съдилища, мотивирано с осъдителното решение „Мустафа срещу България“, съдът намира за неоснователно. Това е така, защото общата уредба на военните съдилища произтича от чл. 133 от Конституцията на Република България и е регламентирана в чл. 95 – чл. 100 от Закона за съдебната власт, като по силата на чл. 95 ал.2 от ЗСВ военните съдилища са приравнети на окръжни и компетентността им се определя от НПК, ЗСРС, ЗВП, ЗЕЗР и мн. други. Също така, според чл. 411, ал.7 от НПК на военните съдилища са подсъдни и дела за престъпления от компетентността на Специализирания наказателен съд, като в извършването им са участвали лица по чл. 396, ал.1 от НПК. Решението „Мустафа срещу България“ на ЕСПЧОС изрично посочва специалното място, което армията заема в конституционната организация на демократичните държави и че трябва да бъде ограничено до сферата на националната сигурност, като съдебната власт от своя страна по правило попада в областта на гражданското общество. Той също така взема предвид наличието на специални правила, регулиращи вътрешната организация и йерархичната структура на въоръжените сили. В конкретния случай, от съществено значение се явява това, че военните съдилища в България не са подведомствени на Министерство на отбраната и въоръжените сили, и не правораздават по различен ред и специални закони. Статутът и функционалните задължения на

магистратите от военните съдилища произтича от ЗСВ, както и на останалите органи на съдебната власт и предоставя пълни гаранции за независимост и безпристрастност. Съгласно Решение № 10/2011 г. по к.д. № 6/2021 г. на КС на РБ разпределението на подсъдността за различните престъпления е обща характеристика на съответната правна система и се признава към Протокол 7 от КЗПЧОС.

Военните съдилища са независими от Министерство на отбраната и въоръжените сили на Република България и не са част от структурата на изпълнителната власт. Международните инструменти за правата на човека не разглеждат изрично въпроса за правомощията на военните съдилища да съдят цивилни лица. В този смисъл са и решенията Maszni срещу Румъния (№ 59892/00, §§ 27-33, от 21 септември 2006 г.) и Ergin срещу Турция (№ 6) (№ 47533/99, §§ 20-25, ЕСПЧ 2006-VI).

По изложените съображения, настоящият съдебен състав остави без уважение възраженията за подсъдност на делото, като неоснователни.

Възражението по чл. 248, ал.1, т.2 от НПК, че наказателното производство следва да бъде спряно, на основание чл. 25, ал. 1, т. 2 от НПК, се поддържа от изразеното в разпоредителното заседание становище от адв. Л., адв. К. и адв. Илиян Василев и подсъдимия В.Д.. Спирането на наказателното производство срещу един или няколко подсъдими не е безусловно обвързано със задължение на съда за спиране на производството срещу всички подсъдими, а подлежи на индивидуална оценка на процесуалните предпоставки. От доказателствата по делото към настоящият процесуален момент, може да се направи извод, че спирането на производството срещу един или повече от подсъдимите ще доведе до осуетяване разкриването на обективната истина по делото. Реалната преценка за това обстоятелство подлежи на самостоятелен анализ на всички относими доказателства едва след тяхното надлежно приобщаване. Съдът вече съобрази, че за подсъдимия М. е приложима разпоредбата на чл. 269, ал. 3 НПК, доколкото местопребиваването му не е известно. Задължението за обезпечаване в пълен обем правата както на подсъдимия М., така и на останалите подсъдими, при провеждането на съдебното производство, доколкото отсъствието му се дължи на неговото неправомерно процесуално поведение, не ангажира съда да постанови акт за спиране на наказателното производство, доколкото в предвидените от закона изключения „задочното“ съдопроизводство е допустимо при наличието на всички изискуеми от закона предпоставки, с оглед обществения интерес и интересите на правосъдието. По тези съображения съдът намери за неоснователно искането за спиране на наказателното производство по делото.

Относно възражението по чл. 248, ал.1, т. 3 от НПК, че в досъдебното производство по делото са допуснати съществени процесуални нарушения, които са отстраними, се поддържа от адв. Стефанов, адв. Асенов, адв. Л., адв. К., адв. Илиян Василев, подсъдимия В.Д. и подсъдимия Б.И..

Възражението на адв. Стефанов и адв. Асенов за съществено отстранимо процесуално нарушение, допуснато в досъдебното производство по делото, изразяващо се в липса на постановление за прекратяване на наказателното производство по отношение на повдигнато обвинение по чл.116, ал.1, т.9 и т.10, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал.1 от НК на В.И.П., настоящият съдебен състав намира за неоснователно. От материалите по делото никъде не се установява на свидетеля В.И.П. да е повдигано и предявявано обвинение по чл. 116, ал.1, т.9 и т.10, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал.1 от НК, в съучастие с подсъдимите П.К., И.М., полк. Б.И. и В.Д..

Същевременно, обаче в хода на досъдебното производство спрямо П. ПЛ. К. са били повдигани няколко обвинения. С постановление за привличане на обвиняемо лице от Специализираната прокуратура от 19.05.2020 г. (л. 1 – 3, т. 4 от д. п.) на подсъдимия К. са предявени две обвинения – по чл. 116, ал.1, т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал.1 от НК и по чл. 321, ал.3 алт.2 и алт.3, вр. ал.2 от НК. По първия пункт на обвинението, по чл. 116, ал.1, т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал.1 от НК К. е привлечен в съучастие с В.И.П – в качеството му на помагач и с И.М. – в качеството на подбудител. Същото обвинение е повдигнато и предявено на подсъдимия К. на 20.05.2020 г. с постановление на прокурор от СП (л. 7 – 8, т. 4 от д. п.). Последното постановление за привличане на К. в качеството му на обвиняем е от 10.08.2021 г. (л. 79 – л. 80, т. 90 от д. п.), предявено същия ден, с което ВОП – София е привлякла лицето К. за извършване на престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, т. 7 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, като същия е обвинен за извършване на престъплението в съучастие като извършител с подбудителите и помагачи И.М., Б.И. и В.Д., и за престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2, предл. 3 и предл. 4, вр. ал. 2 от НК. По така формулираното обвинение е внесен и обвинителният акт.

Съдът, след като обсъди това обстоятелство, счита, че в хода на досъдебното производство е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните права на подсъдимия П.К., изразяващо се в неяснота на обвинението. Безспорно, съществува едно последно формулирано обвинение, по което прокурорът може да реши да внесе обвинителен акт, без да е длъжен да се произнася по предходните обвинения. Същевременно обаче, когато от обвинението следва да отпаднат престъпления или лица, то прокурорът е длъжен да състави постановление за частично прекратяване на наказателното производство, по аргумент от чл. 243, ал. 8 от НПК. Този въпрос е и изрично уреден в т. 4 от Тълкувателно решение № 2 от 07.10.2002 г. по н.д. № 2/2002 г., ОСНК на ВКС, а именно, че винаги се налага частично прекратяване на наказателното производство, когато от последното повдигнато и предявено на предварителното производство обвинение следва да се изключат определени деяния, намиращи се във връзка с деянието по обвинителния акт, или отделни лица привлечени като съучастници за същото деяние. В конкретния случай по отношение на подсъдимия К. има паралелни обвинения, в съучастие с различни лица, което следва да бъде отстранено, тъй като създава неяснота на

обвинението спрямо него.

В хода на досъдебното производство са допуснати и други отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на процесуалните права на обвиняемите, изразяващи се в неяснота на обвинението, което води до прекратяване на съдебното производство по делото и връщане в предходна процесуална фаза.

Обвинителният акт по настоящото дело е процесуалният документ, внесен в Софийския военен съд на 25.08.2021 г., с който прокуратурата е упражнила конституционното си правомощие да повдигне обвинение и да привлече към наказателна отговорност определени лица - подсъдимите Д., И., М. и К.. Той поставя началото на съдебната фаза на наказателния процес и предназначението му е да очертае предмета и рамката на доказване в съдебното производство. В този смисъл, задължително условие е да бъдат описани фактите, за да могат подсъдимите да се защитят. В конкретния случай, в обстоятелствената част на обвинителния акт държавното обвинение излага твърдения за хронологията на събитията; участието на всеки един от подсъдимите в инкриминираните деяния; твърдения за връзки и междуличностни личностни отношения от една страна между подсъдимите Д., И., М. и К. и от друга страна с пострадалата М. по всяко едно от обвиненията. Повдигнати са обвинения за подбудителство и помагачество, но в обвинителния акт не са изложени никакви факти, както за подбудителството, така и за помагачеството. Безспорно е, че подбудителството е указване на психическо въздействие с конкретни действия върху извършителя, без които конкретни действия, той не би извършил твърдяното деяние. Липсват описани факти в обстоятелствената част на обвинителния акт за такива действия. Не е ясно и в какво точно се е изразило помагачеството, тъй като липсва описание на фактически действия за това. Също така, в обвинителния акт са описани обстоятелства, за които прокуратурата е посочила, че са предмет на друго дело. Това са обстоятелства, които не могат да имат отношение към предмета на доказване и не могат да подлежат на доказване в това производство, защото за тях има образувано друго наказателно дело.

Настоящият съдебен състав споделя възраженията на адв. Стефанов, адв. Л., адв. К. и адв. Василев като ги намира за основателни. Обобщено, не е ясно как, с какви действия и по какъв начин подсъдимият В.Д. предварително е *„взел решение да организира убийството и да финансира извършването на това деяние“*, по какъв начин е *„възложил на своя дългогодишен приятел и делови партньор М. тази задача. С какви действия Д. „умишлено е склонил М. да организира убийството на М.“* и по какъв начин *„му обещал да осигури и финахххвите средства“*. Състоятелно е и твърдението на защитниците, че в обвинителния акт не са описани конкретните действия, обуславящи обективния състав на престъпленията за които подсъдимите са предадени на съд. Липсва конкретизация в необходимата степен по отношение на това какви обективни действия са извършени от задочно предадения на съд

подсъдим М. и връзката му с подсъдимия Д., които да запълват състава на престъплението, за което са предадени на съд. Не е описан нито един факт, свързан с начина, по който е извършено твърдяното в обвинителния акт финансиране от подсъдимия В.Д..

Налице е противоречие между обстоятелствената част и диспозитива на обвинителния акт, изразяващ се в това, че съгласно диспозитива подсъдимият М. е обвинен в образуване на организирана престъпна и ръководене на групата, като за нито едно от тези две деяния нямат описание в обстоятелствената част, която да е в подкрепа на диспозитива.

В този смисъл, настоящият съдебен състав прие, че след преценка на съдържанието на обстоятелствената част на обвинителния акт, установените неясноти и непълноти в него се отнасят до съставомерните признаци на деянието и участието на подсъдимите в него. Доколкото по тези въпроси не е налице пълнота в достатъчна степен, внесеният обвинителен акт не покрива стандартите на чл. 246, ал. 2 НПК. Предвид изложените съображения настоящия съдебен състав прие, че не в хода на досъдебното производство са налице съществени процесуални нарушения от категорията на абсолютните, които да обосноват извод, че са налице основанията за прекратяване на съдебното производство по делото и връщане в фазата на досъдебното производство.

Наред с изложеното, в хода на досъдебното производство е допуснато и съществено процесуално нарушение относно правото на защита на обвиняемия М.. Същият е предаден на съд задочно, като постановленията за привличането му в качеството на обвиняем също са предявявани на защитата (служебна и упълномощена) в негово отсъствие. В постановленията за привличане на лицето в качеството на обвиняем никъде не е отбелязано, че са налице предпоставките за задочно производство и повдигането на обвинения се извършва при условията на чл. 269, ал. 3, т. 2-4 от НПК. От тук остава неясно какви мотиви е възприел водещият разследването, съгласно чл. 206 от НПК относно предпоставките за провеждането на задочното производство спрямо лицето И.М.; в коя от хипотезите на ал. 3 на чл. 269 от НПК е то и извършена ли е проверка на основното обстоятелство, установяването на което е изискуемо задължително по ал. 3 на чл. 269 от НПК, а именно дали това няма да попречи за разкриване на обективната истина. Още повече, че съгласно чл. 206 от НПК разследването може да се проведе задочно в хипотезите на чл. 269, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от НПК и това няма да попречи за разкриването на обективната истина. От данните по делото се установява, че в хода на досъдебното производство не са били извършени необходимите процесуални усилия да се установи коя от предпоставките на чл. 269, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от НПК е налице, тъй като не се били извършени всички необходими и възможни действия за издирване на лицето преди вземане на решението за задочно разследване.

Относно становището на защитника АДВ. Б. К. по чл. 248, ал.1, т. 6 от

НПК и направеното искане за изменение на взетата мярка за процесуална принуда „Задържане под стража“ по отношение на подсъдимия П. ПЛ. К., съдът съобрази и Присъда № 20106454 от 27.04.2021 на СРС, наказателно отделение, 102-ри състав, постановена по НОХД № 11776/2020 г., от която се установява, че подсъдимият К. е признат за виновен за извършени престъпления по чл. чл. 144, ал.3, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК и по чл. 152, ал.1, т.2, пр.2 от НК и осъден на четири години ефективно изтърпяване на наложеното наказание. Същевременно, по делото не са представени никакви доказателства, че тази присъда към настоящия момент е приведена в изпълнение по реда на чл. 416 и сл. от НПК. Въз основа на това, съдът прие, че и към настоящият момент не се разколебават изводите, въз основа на които е взета най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“ по отношение на подсъдимия К.. Съдът съобрази спецификата на инкриминирания казус, свързан с изключително висока степен на обществена опасност на деянието и неговата морална укоримост. Анализирайки всички факти, значими за мярката за неотклонение спрямо подсъдимия К., съдът не установи да е настъпила съществена промяна в релевантните за нея обстоятелства, която да налага изменение или отмяна на взетата мярка за процесуална принуда с по-лека. Не са разколебани нито обосноваването предположение за авторството, нито подозрението за съпричастност. Отделно от това, с оглед на предходните осъждания на подсъдимия П. ПЛ. К., и наличните данни от събраните и приложени в досъдебното производство, същият се очертава като личност с висока степен на обществена опасност, което съставлява и висок риск при по-лека мярка за неотклонение от извършаване на нови престъпни посегателства и/или укриване. Поради изложено настоящият съдебен състав намира, че прилагана спрямо подсъдимия П. ПЛ. К. мярка за процесуална принуда „Задържане под стража“ и понастоящем е адекватна, съобразена с чл. 57 от НПК, като не са налице и новонастъпили релевантни обстоятелства, които да водят до изменението ѝ.

Относно становището на адв. Стефанов и адв. Асенов по чл. 248, ал.1, т. 6 от НПК и направеното искане за изменение на взетата мярка за процесуална принуда „Домашен арест“ с електронно наблюдение спрямо подсъдимия подполковник Б. Г. ИВ. в по-лека, съдът не споделя изложените аргументи от защитата.

Съдът намери, че не са налице основания за изменение на мярката за процесуална принуда, взета по отношение на подполковник Б. Г. ИВ.. В този смисъл, не се констатираха никакви основания за изменение, като единствената адекватна мярка за неотклонение, която ще изпълни целите на мерките по чл. 57 от НПК, в случая се явява именно „Домашен арест“ с електронно наблюдение, предвид събраните данни за личността на подсъдимия, а именно личност със завишена степен на обществена опасност, от което се прави извод за опасността същият да се укрие, както и да извърши друго престъпление. Тежестта на обвинението също е аргумент, който обосновава извода на съда, че подсъдимият може да се укрие или да извърши

ново престъпление. Също така, следва да се отбележи, че не се установява твърдяната от защитата връзка между нередовност на обвинителния акт и обосноващото предположение, че подсъдимият вероятно е извършил деянието, за което е привлечен към наказателна отговорност.

С оглед на изложеното съдът не следва да се произнася по въпросите на чл. 248, ал.1, т.4-8 НПК, както и по въпроса за конституиране на страни в производството. В този смисъл настоящият съдебен състав счита, че на следва да се произнася и молбите на адв. Стоян Филипов Марински относно искането за връщане на лек автомобил „Порше/Кайен“ с рег. № xxx и лек автомобил „Мерцедес /АМГ ГЛА 45“, с рег. № xxx.

Поради изложеното и на основание чл. 249, ал. 1 вр. чл. 248, ал. 5, т.1 и ал. 6 от НПК съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по НОХД № 231/2021 г. по описа на СВС и **ВРЪЩА** делото на ВОП-София.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Асенов – САК и адв. Стефанов – САК за изменение на мярката за неотклонение „Домашен арест“ с електронно наблюдение на подсъдимия подполковник Б. Г. ИВ. в по-лека, като неоснователно.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Ковачев – САК за отмяна или изменение на мярката за неотклонение „Задържане“ на подсъдимия К. в по-лека, като неоснователно.

Определението, в частта му относно това, дали на досъдебното производство е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимите и относно мерките за неотклонение на подсъдимия Б. Г. ИВ. и П. ПЛ. К., подлежи на обжалване в 7-дневен срок пред Военно-апелативния съд, по реда на глава 22 от НПК.

Определението е **ОБЯВЕНО** в разпоредително заседание.

Страните бяха уведомени, че на основание чл. 312, ал. 1 от НПК могат да направят искания за поправки и допълнения в протокола в 3-дневен срок.

ДА СЕ ПРЕДОСТАВИ на защитниците – адв. Асенов, адв. Стефанов и адв. Ковачев препис от протокола от днешното разпоредително заседание, след неговото изготвяне, на посочените от тях електронни пощи.

Страните бяха уведомени, че на основание чл. 312, ал. 1 от НПК могат да направят искания за поправки и допълнения в протокола в 3-дневен срок.

Председателят закри съдебното заседание в 18.00 часа.

Протоколът е изготвен на 20.12.2021 година.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР:

Председател: _____

Секретар: _____